Sosyalist

KURUCUSU: Dr. HİKMET KIVILCIMLI

SAYI: 52 24 Ocak 1978 Salı FİATI: 300 Krş.

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ!

HÜKÜMET PROGRAMI; HALKA DEĞİL, PARABABALARINA UMUT VERİYOR

Yeni hükümetin programı meclislerde okundu. Üzerinde yapılan bir kaç sahte ağız kavgasından sonra, hükümet güven oyu aldı. Program tartışmaları sırasında ne dünkü hükümet partilerinden, ne de finans-kapital çevrelerinden hükümetin programı üzerine ciddi bir eleştiri geldi. Hükümet programında, «Ecevit'in sol görüşlerinin olmadığı»nı söyleyen AP temsilcileri program üzerinde fazla söyleyecek bir şeyleri olmadığı için, hükümetin kuruluş tarzı üzerinde durarak namus ve ahlâk gösterileri yaptılar. Kısacası, finans-kapital beyleri ve tefeci-bezirgân hacı ağaların rahat ve huzurlarına dokunmayan, tersine onların düzenini korumayı ve kollamayı amaçlayan bir koalisyon ve bir program.

Hükümetin nasıl kurulduğunu bilenler ve bu hükümetin kuruluşunda finans-kapitalin manevralarını görenler için bunlar şaşırtıcı şeyler değil. Programlar hükümetlerin hemen yapacakları işler ve onların hangi vasıta ve imkânlarla yapılacağını somutça gösterir. Bu açıdan baktığımızda Ecevit hükümetinin programı soyut, genel laflardan ibaret kalmaktadır. Neler yapılacak, nasıl yapılacak, hangi politika güdülecek, somutça konmamıştır. Hükümetin programında hiç bir şey yoktur. Bu programa bakarak da hükümetin halk yararına hiç bir şey yapmayacağını, yapamayacağını söyleyebiliriz.

Programdan çıkan bir başka sonuç da; bu iktidarın mevcut finans-kapital, tefeci-bezirgân düzeninin bekçiliğini üstlendiğidir. «Can güvenliği», «iç barış», «milli birlik ve bütünlük» parolaları altında, halkın vurguncuların karşı mücadelesini yatıştırmakla görevlendirildiğidir.

Hükümetin programının önemli bazı bölümlerine göz atarak, bu iktidarın neden, «baskı ve sömürü düzenini» kurtarmakla görevli olduğunu göstermeye çalışalım:

İktidar programında, «...totaliter bir baskı ve terör rejimini kurmaya yönelen ... her çeşit Anayasa dışı faaliyetlere karşı demokrasiyi ve cumhuriyeti korumayı ve savunmayı» tüm milletin ve parlamentonun önüne başlıca görev olarak koyuyor. Programda genel olarak var olan soyutluk ve belirsizlik bu cümle de de vardır. «Totaliter bir baskı ve terör rejimini kurmaya yönelen»ler kimlerdir? Hükümet bunları tesbit edememiş midir? Yoksa tesbit ettiği halde, bildiği halde programda bunları belirtmekten kaçınmış mıdır? Bizce kalırsa hükümet bu, «baskı ve terör rejimi kurmaya yönelen»leri çok iyi bilmektedir. Bildiği halde onların üzerine gidememektedir. Başbakan Bülent Ecevit dün muhalefette iken, «baskıcı» «terörcü», kanunları hiçe sayan ve hızla totaliter faşist bir diktatörlük kurmaya giden finans-kapital partilerini ve örgütlerini defalarca suçlamışdır. Katillerin iktidarda olduğunu defalarca söylemişdir. Şimdi iktidara çıkınca, dünkü söylediklerini ve bildiklerini unutarak **«anarşinin kaynağını»** ve **«baskı ve törür rejimi kurmaya yönelen»**leri aramaya çıkıyor. Acaba sayın Bülent Ecevit muhalefette iken bildiklerini, iktidara çıkınca nasıl unuttuğunu halka izah edebilecek mi? Bir koalisyon düşünün ki, **«anarşinin kaynağını» ve «terör rejimi kurmaya yönelen»lerin kimler olduğunu henüz tesbit edememiş** (!), ama memlekette, **«can güvenliği ve kanun hakimiyetini»** sağlamaya çalışıyor (!). Anarşinin, baskının, terörün, sömürünün kaynağının finans-kapital ve onun gizli açık örgütleri olduğunu görmedikçe ve görmezlikten gelindikçe, **«can güvenliği» «kanun hakimiyeti» «barış ve huzur»** sözleri halkı aldatmak için iki yüzlüce yapılan demagojiler olarak kalacaktır. Gerçek canilerin finans-kapital ve onların açık siyasi, kapalı cinayet örgütleri, MC çeteleri olduğu bilindiği halde hükümet onların üzerine neden gidememektedir? Çünkü bay Bülent Ecevit ve ekibini iktidara getiren ve Ecevit'i başbakan yapan güçler, finans-kapital hazretleridir. Onun için **koalisyon,** efendilerine hizmet etmek zorundadır.

Program, demokrasiyi korumayı ve savunmayı amaçlıyor. Hangi demokrasi? Ekonomiyi ve devleti tekelinde tutan finans-kapital ve tefeci-bezirgan sınıflarının tahakkümüne son verilmedikçe, halkın demokrasi ve hürriyete kavuştuğu nerede görülmüştür? Modern ve antika parababalarının egemen olduğu bir düzende demokrasi değil, sömürü, cinayet, zulüm hüküm sürecektir. Modern ve antika parababalığına son vermeden, **«anarşiyi kurutmaktan» «can güvenliğinden» «kanun hakimiyetinden»** ve **«demokrasinin gerçekleşmesinden»** söz etmek, en bayağıca, yalan söylemek ve halkı aldatmaktır. Sömürücü, terörcü, tahakkümcü sınıf ve zümreler kaldırılmadıkça alınacak polisiye tedbirlerle demokrasi sağlanamaz. Hükümet baskıcı, tahakkümcü, vurguncu sınıf ve zümrelerin üzerine gidemediği için, polisiye tedbirlere başvurmuştur.

Hükümet programının ekonomi bölümünde de, somut pratik hiç bir şey bulmak mümkün değil. Hükümet ekonomik ve malî güçlüklere çare önereceği yerde, **«ulusun üstün niteliklerine»** ve **«devletin sağlam temellerine»** dayanarak **«ekonomik sorunların üstesinden gelinebileceğini»** söylüyor. Bunlar boş ve kuru tekerlemelerden başka bir şey değil. Program **«enflasyon hızının yavaşlatılacağından» «dar ve değişmez gelirli yurttaşlara sıkıntı çektirmemekten»** bahsederken, yeni maliye bakanı, MC çetesinin hazırladığı bütçeyi benimseyerek, yeni hükümetin bütçesi olarak meclislere sunuyor. 260 milyar liralık bütçe. En az 40 milyar liralık açık var. Bunlar programda yazılanların aksine, **enflasyon demek, «dar ve değişmez gelirlilerin»** sırtına yeni vergi ve zamlar demek. Onları sıkıntıdan patlatmak demek.

Hükümet programında **sanayileşme** konusu geniş yer tutmakta. Ama programın bütünlüğü içinde ele alındığında «sanayii dışa bağımlı olmaktan kurtarma», «ağır sanayii kurma» hedeflerinin lafta kalacağını söylemek hiç de insafsızlık olmayacaktır.

Çünkü **sanayileşme,** ekonominin temel alanlarında prensipli bir seferberlikle mümkündür. Sanayileşme için ilk önce, tek hedefi mutlak sömürüyü arttırmak olmayan, montajcılığın ve lüks tüketim maddeleri üretiminin dışına çıkabilen, ileri teknikli **ELVERİŞLİ SERMAYE gereklidir.**

İkinci olarak sanayileşme bilinçli dış ve iç ticaretten ayrı düşünülemez. Bilinçli ticaret ise, dış ticaretin millileştirilmesi, iç ve dış ticaret bezirgânlarının vurgunlarını önleyen kooperatifleşme politikası, arazi ve emlak iratçılığının tasfiyesi demektir.

Üçüncü olarak, her yıl devlet bütçesinin dev gibi bir bölümünü üretim dışı alanlara (Askeri harcamalara, polis-jandarma teşkilatı giderlerine, memur maaşlarına) çekip götüren baskıcı, pahalı, bürokratik ve militarist devletin UCUZ DEVLET haline getirilmesi gereklidir. Memlekette gerçek demokrasi de ancak böyle sağlanacaktır. Böylece işçi sınıfının ve çalışan halkın maddi şartlarının iyileşmesi yanında, demokratik haklarını kazanması ve teşkilatlanması da sağlanacaktır. Yani sanayileşme için demokrasi, çalışan insanlarımızın maddece ve manaca iyileştirilmesi şarttır.

Dördüncü olarak, işçi sınıfının en geniş politik ve ekonomik örgütlenme imkanlarının ve mücadele özgürlüğünün varlığı sanayileşmeden ayrı düşünülemez. Çünkü ancak **teşkilatlı işçi sınıfının mücadelesi,** mutlak sömürüye dayanan, geri teknikli, düşük verimli sanayii modernleştirebilir. Lokavtı geçiştiren, grev kısıtlamalarına, diğer anti-demokratik çalışma mevzuatına değinmeyen bir hükümet pragramı, sanayileşme üzerine boş laf ediyor demektir.

Son olarak, KÖYE DEMOKRASİ KÖYLÜYE TOPRAK ve tarım üretiminin modernleştirilmesi, sanayileşmenin temel şartlarındandır.

Ecevit hükümetinin programında bir sanayileşme edebiyatıdır gider. Ama bu mesele de bütünlüklü bir şekilde yer almaz programda. Sanayileşmeye **elverişli sermaye** konusu, programda geçiştirilir. Dış ticarette millileştirme ağıza alınmaz. Kooperatifleştirme üzerine sadece laf edilir. Devletin **baskıcılığına, bürokratikliğine, militaristliğine, pahalılığına** programda toz kondurulmaz. Planlı büyük sanayinin, halk örgütlerin emrinde olması meselesinin üzeri «yönetime katılma» lâfları ile örtülür. **Köylüye toprak, köye demokrasi, ekinciliğe teknik** meselesi, ne idüğü belirsiz bir toprak reformu gevelemesi ile geçiştirilir.

Bütün bu geçiştirmeler, yokluklar, eksikliklerle dolu programda

(Devamı 3. Sayfada)

İnsanoğlu kuş misâli, hangi «umut»tan hangi «umut»a...

SÜLAYMAN GENÇ'İ ÖLDÜRMEK İSTEYENLER; YÜZLERCE GENCİ, İŞÇİYİ, KÖYLÜYÜ, ÖĞRETMENİ ÖLDÜRENLERDİR!

KONTR-GERİLLA İŞBAŞINDA

Geçtiğimiz günlerde CHP İzmir milletvekili Süleyman Genç'in evine bomba atıldı. Süleyman Genç, bombanın «62'lik manyetik el bombası» olduğunu ve «öldürülenler listesine bir parlamenter ilave etmek» için atıldığını açıkladı.

Bombanın atıldığı günler II. MC'nin gensoruyla düşürülüp, yerine, Ecevit'e hükümet kurma görevinin verildiği günlerdir. Bu günlerin önemi CHP içindeki hür burjuvaların finans-kapitale uzlaşıp hükümet olma manevralarının yoğunlaştığı ana rastgelmesindedir. Bu uzlaşmaya sadece CHP nin dışından değil, içindeki küçük burjuva demokratlardan da tepkiler gelmekteydi. Bu tepkilerin, kurulması amaçlanan finans-kapital-hür burjuva ittifakını bozmasına göz yumulamazdı. İşte bu tepkilere ilk ihtar Süleyman Genç'e bomba atılarak yapıldı. Böylece CHP içindeki küçük burjuvalar da sindiriliyordu. Bu olayın bir yönü. İkinci yön ise CHP içindeki küçük bur-

(Devamı 3. Sayfada)

Neden Erbakan?

Hükümetin Güven oyu almasından sonra, 17 Ocak 1978 günü Hürriyet iri puntolarla «Ya Erbakan Ya MSP» manşetini attı. Hürriyet gazetesinin ardından radyo-TV haber bültenleri Erbakan için Yargıtay'ın aldığı kararı açıkladı. 11 Aralık mahalli seçimlerinde yaptığı radyo konuşmasında siyasi partiler yasasının «Laiklik» maddesini çiğnediği tesbit edildiğinden partisinden ihracı gerekiyor. Aksi takdirde partinin kapatılması için Anayasa mahkemesine baş vurulacak.

Suçun niteliği bir yana, o ayrı bir yazı konusu, bu olayın tam Ecevit'in başkanlığındaki hükümetin güvenoyu almasından hemen sonra ortaya çıkarılması dikkat edilecek asıl konu. Kaldı ki «Suç» işleneli bir ayı aşkın bir süre geçmiştir. Ve o süre içersinde Erbakan başbakan yardımcısıdır.

Erbakan'ın ve partisinin başına bu olay ilk defa gelmemektedir. 12 Mart muhtırası ardından da aynı tip bir olay cereyan etmiş ve Erbakan'ın genel başkanı olduğu Milli

(Devamı 3. Sayfada)

● CAN GÜVENLİĞİ LAFLA DEĞİL, DEVLETİ FİNANS - KAPİTAL TAHAKKÜMÜNDEN KURTARIP GİZLİ - AÇIK FAŞİST YUVALARIN DAĞITILMASIYLA SAĞLANIR.

FAŞİST YUVALAR DAĞITILMALIDIR!

MC can güvenliğini sağlayacağız diye geldi. Yüzlerce CAN'a kıydı. Tek tek öldürmeler yetmedi; toplu cinayetler düzenledi.

Ecevit hükümeti kuruldu; «ilk icraatımız can güvenliğini sağlamak» olacak dedi. Cinayetler yoğunlaştı, rekor düzeye ulaştı. Ecevit hükümeti «tedbirler alıyoruz.» diyedursun, katiller ölüm saçıyorlar. Bir yandan öldürülenlere cenaze töreni düzenleniyor, bir yandan cenaze töreninden dönenler öldürülüyor. Ocak başından bu yana öldürülenlerin sayısı kırkı buldu. Yüzlerce kişi yaralandı, yüzlerce yere bomba atıldı.

Bütün bu işlenen cinayetlerin peşinden ise MC partileri hep bir ağızdan, «Bak biz gittik yine durmadı» «Haydi hallet, bul çare» diyorlar. Yani «Anarşinin kaynağı biz değiliz» demek istiyorlar. Daha açıkçası ise «Biz hükümet olsak da, hükümet olmasak da bu cinayetleri, bombalamaları, anarşiyi yaratabiliriz.» demeye getiriyorlar. Böylece de yıllarca oynanmış oyunu bir kere daha oynuyorlar. Karagözün çıfıtı gibi hem vuruyor, hem de «Ne vuruyorsun be» diye feryat ediyorlar. Bununla halktan yana olan güçlere, örgütlere karşı hükümeti kışkırtıyorlar.

Halk ta bu oyunlara karşı hayır hah bir tavır içine sokulmak isteniyor. Hiç değilse halka sağcı da, solcu da aynı şeymiş gibi gösterilip, sola karşı girişilecek baskı yöntemlerine kılıf yaratılıyor. Demirel 21 Ocakta yaptığı basın toplantısında şöyle diyor: «1971 öncesinde aynı iddialar yapılmıştı. 1971 Martı sonrasında hükümet gitti amma, anarşi, sıkı yönetime rağmen çok daha arttı. Şimdi ne oldu?»

Evet, Demirel'in niyeti açıktır. Ecevit Hükümetini, gizli-açık faşist yuvaların yarattığı anarşi ortamında sıkıştırmak ve sosyalistleri suçluymuş gibi gösterip, onların üzerine yöneltmek. Böylece hem devrimci mücadeleyi bastırabilecek, hem de CHP daha sağa çekilebilip halktan tamamen koparılacak.

Demirel şöyle devam ediyor: «Senelerdir iddia ettikleri kontr-gerilla kimdir? Ajan-provokatörler kimlerdir? Bunları ortaya çıkarmaları gerekir. Haydi hallet; bul çareyi» Demirel kimlerle nasıl cinayet işlendiğini söylüyor. Kontr-gerilla ve ajan-provokatörlerin asıl fail olduğunu da saklıyamıyor. Ama kendinden emin, Ecevit'i tehdit ediyor. «Haydi hallet», «Haydi bul çareyi» Bu kendinden emin ifade, gücünü, Ecevit hükümetinin başının bağlı olmasından alır. CHP'nin bu hükümetle başı öylesine bağlanmıştır ki, bir yandan Demirel bir yandan eli kanlı barış (!) meleği Türkeş «Dev-

(Devamı 3. Sayfada)

ŞOVENİZM ECEVİT'İ KURTARAMAZ

Kıbrıs, emperyalizmin saldırgan emelleri açısından son derecede önemli bir stratejik mevkiidedir. Emperyalizm Kıbrıs'ı Orta-Doğu petrollerine ve Mısır kanalıyla Afrika'ya uzanmak için bir sıçrama tahtası olarak kullanmak istemektedir. Bunun için adayı her çeşitten silahla donatırlar. Sonuçta Kıbrıs, adeta yüzen bir cephanedir.

Elbet bu cephanenin üstünde oturan Kıbrıs halkı için bu durum hiç iç açıcı değildir. Emperyalizm, halkın bu duruma başkaldırmasını önlemek için Kıbrıs'ta dikkatleri SAHTE HEDEF lere çekmekte ve adada yaşayan Türk ve Rumları Kıbrıs halkı olarak bütünlüğünü bozarak birbirlerine karşı sürekli kışkırtmaktadır. Tabii Türkiye ve Yunanistan da otomatikman işin içine sokulmaktadır.

Bu kışkırtmalar sonunda 74'de Ecevit iktidarı sırasında Türkiye'nin bir «Barış Harekatı» yaparak, adaya «müdahale» etmesiyle kaçınılmaz sonucuna vardı.

Şimdi yine aynı Ecevit iktidardadır. Ve emperyalizm Kıbrıs'da istediği «çözüm»ü daha doğrusu çözümsüzlüğü Ecevit'e dayatmaktadır.

Emperyalizm işini iyi biliyor. Çünkü Kıbrıs'da Türkiye açısından gerekli «tavizleri» yani emperyalizmin işine yarayacak çözümleri ancak Ecevit yapabilir. Halkın «Umut»u Ecevit'tir çünkü. Hele Kıbrıs meselesinde Ecevit'in dediklerini gözü kapalı onaylar «herkes». Bu arada Ecevit te nasıl olsa «yola getirilmiştir», köprülerin altından çok sular akmıştır.

Emperyalizm Kıbrıs'ta nasıl bir «Çözüm» ister?

Emperyalizmin bu türden problemler için kullandığı hiç eskimeyen bir formülü vardır. BÖL ve YÖNET. Ve Kıbrıs için de durum farklı değildir. Emperyalizm Kıbrıs'ın Türkler ve Rumlar olmak üzere iki ayrı kesime BÖLÜNMESİNİ istemektedir. Böylece hesapta; iki ayrı bölüğe bölünmüş Kıbrıs halkı sürekli birbirine kışkırtılacak, üstte göstermelik bir federal devlet (!) bulunacak, hepsinin üstünde ise emperyalizm Kıbrıs'ı istediği şekilde YÖNETECEKTİR. Emperyalizmin bu çözümü Türkiye'ye ZORLA, döviz ve ambargo şantajıyla kabul ettirilmek istenmektedir. Ekonomik bunalımın bataklığına boğazına dek batmış Türkiye'de iktidardaki Ecevit emperyalizmin

(Devamı 3. Sayfada)

VATAN GAZETESİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Bülent Özükan

1 Ülkemizdeki ekonomik ve politik durumu, bugün için, «MC dönemleri» ve «MC sonrası» şeklinde ele almak, sağlıklı yaklaşımlara ulaşabilmek açısından daha yararlı olacaktır.

Türkiye genelinde, iflas etmiş bir ekonomi, tüm ağırlığıyla iflasın faturasını emekçi yığınlara ödetmektedir. Ekonomiden soyutlayamayacağımız politik platformda ise, hakim sınıf, ekonomisinin bekçiliğini yaptırdığı iktidarın da iflas ettiğini ve yıprandığını görerek, yöntem değişikliğine karar vermiştir. Daha doğrusu, yöntem değiştirmek zorunda kalmıştır. Çünkü kitlelerin bilinçlenmesi, sınıf bilincinin yayılmaya başlaması, mücadelenin örgütlü yürütülmesi hakim sınıfın saltanatını tehdit etmektedir. Bozuk düzenin devamı, faşizmin yaygınlaşması, giderek devrimcilerin birikimi için yararlı olmaya başlamıştır. Parlamenter demokrasi oyununu yöneten hakim sınıf, yöntemde değişiklik yapmıştır. Bu değişiklik başta «MC sonrası» diye nitelediğimiz dönemi karşımıza çıkarır. Bu dönemin hakim sınıf için yöntem değişikliğinden başka bir şey olmayacağını söylemek kehanet sayılmamalıdır.

2 Bu genel durumun, yani düzendeki sadece niteliksel değişikliğin kitlelere anlatılması görevi, yine sosyalistlere ve demokratlara düşmektedir. Bu görev, sosyalist hareket açısından son derece önemlidir. Bir yandan anti-faşist, anti-emperyalist muhalefet tabanının genişletilmesine çalışılırken, özellikle sosyal demokratlara yukarıdaki çelişki sabırla anlatılmalıdır.

3-4 Devrimci güçlerin oluşturacağı CEPHE önerisi birçok defa gündeme gelmiş, ne yazık ki her defasında başarısızlığa uğramıştır. Aslında başarılması da bugünkü sol yelpazeye göre güçtür. Güçlük de ne zaman, nerede, nasıl, kimler tarafından harekete geçileceğine ilişkin bir şablonun bulunmamasından doğmaktadır.

Cephenin nitelikleri kesin çizgilerle belirlenmeli, anti-faşist ve anti-emperyalist nitelik yeterli sayılmalıdır. Yöntem olarak, marksizmin ve leninizmin ilkeleri fraksiyonel tartışmaya yolaçmayacak şekilde saptanmalı, liderlik ve önderlik gereksinimini, cephenin tabanı oluşuncaya kadar gündeme getirmemeye özen gösterilmelidir.

İlk adım için, öneriler üzerinde durmaktansa diyalog kurulabilen solun her kesiminden ve özellikle bireylerden sosyalist görev bilinciyle biraraya geleceklerini varsaymak yeterlidir. Bu varsayımla yola çıkıldığında ilk adımın gerçekte atılmış olduğu görülecektir. Çünkü amaçlanan cephenin tabanı mevcuttur. Sosyalist parti ve eğilimlerin görevi, sekterlikten uzaklaşarak, gerekli siyasal esnekliğin sınırlarını zorlamaktır. Anti-faşist ve anti-emperyalist nitelik tartışma konusu olamayacağından sosyalist bilinçle örgütlenmeyi yaygınlaştırmak zor olmayacaktır.

5 Vatan Partisi'nin amaçlanan CEPHE doğrultusundaki süregelen olumlu saydığım çalışmalarını gazetecilik görevimin gereği ve siyasal yapımın zorunluluğu olarak ilgiyle izliyorum. Ancak konuyu somutlaştırmak için «Vatan Partisi'nin Sosyalist Blok Oluşturma» çabalarından, ilgili

(Devamı 3. Sayfada)

CEPHE HAKKINDA ANKET

Gazetemiz CEPHE sorunu ile ilgili bir anket düzenlemiştir.

Anketimize, ilericilerin, demokratların ve sosyalistlerin verecekleri cevapların «Cephe» ve bununla ilgili meseleler hakkındaki tartışmaları geliştireceği inancındayız.

Sorularımıza verilen cevapların 1,5 daktilo sayfasını aşmaması, tamamının gazetemizde yayınlanması gerekmektedir.

Okuyucularımızın cevaplarını gazete adresimize iletmelerini dileriz.

SOSYALİST

SORULAR:

1 — **Ülkemizdeki ekonomik ve politik durum hakkında görüşleriniz nelerdir?**

2 — **Bu genel durumun Sosyalistlere ve Demokratlara yüklediği özel görevler var mıdır? Bu görevler sizce nelerdir?**

3 — **Devrimci güçlerin oluşturacağı Cephe'nin örgütlenmesinde ilk adım olarak ne düşünüyorsunuz?**

4 — **Böyle bir Cephe'nin örgütlenmesinin ilk adımında Sosyalist Parti ve eğilimlere düşen görev sizce nedir?**

5 — **Vatan Partisi'nin Cephe örgütlenmesinin ilk adımı olarak «Sosyalistlerin bir Blok oluşturması» önerisi hakkında ne düşünüyorsunuz?**

SELAM SANA UNUTULMAZ LENİN!

ULUSLARARASI PROLETARYA HAREKETİNİN YÜCE ÖNDERİ, BÜYÜK USTA LENİN'İ ÖLÜM YILDÖNÜMÜNDE SAYGIYLA ANIYORUZ. USTAYA VE DÜNYA DEVRİMCİ HAREKETİNE IŞIK TUTAN ESERLERİNE OLAN SARSILMAZ İNANCIMIZI, BAĞLILIĞIMIZI BİR KERE DAHA HAYKIRIYORUZ.

Marks - Engels adlı yüce ülkücüler, yaşamlarının son yıllarında Rusça öğrenmeye giriştiler. Niye?

«Devrime gebe bulutlar, Modern Medeniyet Beşiği B. Avrupadan başka yerlere doğru uzaklaşıyordu.» Bu başka yerler Rusya idi. Bilimcil sosyalizmin yüce mimarları o muazzam ön sezileriyle bu olayı görmüşlerdir. Engels 1882 yılında «Rusya'nın Avrupa işçi hareketinde öncü birliği temsil ettiğini» yazıyordu.

«Devrim kasırgalarının en yıldırımlı bulutları çarlık Rusyası üzerinde toplanmıştı. Devrimler **bilimi** ve **Metodu** olan Bilimcil Sosyalizmde ister istemez orada canlandı. Devrim kasırgası azıttıkça onu bilime ve bilince çıkartmanın sosyal determinizmi kendini kafalara zorla dayattı. Çıkar yolu, Marksizm'den başka hiçbir yerde bulamayan insanlar belirdi.»

«Devrimler kartalı» Lenin, işte bu kasırgalar ortamında doğdu. Çara suikast yapmak suçuyla öldürülen ağabeyinin sunduğu Kapital adlı eserle dünyaya gözlerini açtı. Asılan Narodnik ağabeyisi Lenin'e büyük bir ders daha verdi. Lenin «Hayır-dedi başka yol tutacağız; yol bu değil» Ve hayatının sonuna dek sürecek korkunç bir çalışmaya başladı. Bir yandan Marksizmi alfabesinden cebri alasına dek incelerken öte yandan hayatın içinde, pratikte döğüştü. Teoriyle pratiğin bu müthiş sentezi LENİNİZM'İ dünya işçi sınıfına kazandırdı. Proletarya ideolojisinin pusulasıyla kendi ülkesinin orjinal sınıf ilişki ve çelişkilerini inceledi. «Rusya'da kaptalizmin gelişmesi» anıtemeğiyle, Rus Proleteryasının içinde yaşadığı toplumu gösterdi. Öte yandan pratikte de Lenin Petersburg'da «işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele birliği» nin örgütlendiricisiydi.

Lenin, 1800 ün sonlarında Rusya'da kuvvetlenen ve işçilerin ilk başta sadece ekonomik mücadele yapmaları gerektiği, sonradan burada «bilinçlenen» işçilerin siyasi mücadele yapabileceğini savunan ve en son tahlilde proletaryayı liberal burjuvazinin kuyruğuna takan, Proleteryanın bağımsız siyasi tavrını engelleyen akıma karşı savaştı.

Lenin, proletaryanın ancak bağımsız siyasi örgütlenmesiyle, yani partisiyle sömürüyü ortadan kaldıracağını açık seçik vurguladı. Sömürücü egemenlere karşı ancak SAVAŞÇI bir PARTİ ile karşı konulabileceğini gösterdi. Adeta tuğla üstüne tuğla koyarcasına, oportünistlere ve her türlü gerici saldırıya karşı savaşa savaşa Rus Proleteryasının partisini RSDİP'İ inşa etti. Tüm dünya proleterleri Lenin'in egemenleri can evinden vuran bu görüşünden faydalandılar. Ve hâlâ da faydalanıyorlar.

Lenin felsefe alanında da 1900'lerin başında Avrupa'da ve 1905 yenilgisinden sonra Rusya'da yeşermeye başlayan, sosyalizmi bir din haline getirmeye çalışan Ampriokritisizm akımıyla savaştı. Proleteryanın ideolojisini Marksizmi, bu alanda da daha ileri götürdü. İdealizmin Marksizme her saldırısında veya her içine sızma çabasında yılmak bilmez bir enerjiyle savaştı.

Lenin'in yaşadığı yıllarda oluşan önemli bir olayda, kapitalizmin serbest rekabetçi devrini kapatıp, gebermesi demek olan emperyalizm devrine girmesiydi. Lenin Marks-Engels'in kaldırdığı proletaryanın devrimci bayrağını emperyalizm çağında Finans-kapitalin burçlarına dikti. Lenin'in dehası bu olayı tüm yönleriyle kavradı ve tüm dünya proletaryasının hizmetine sundu. Emperyalizmin kapitalizmin gericileşmesi ve en son aşaması olduğunu, gebermesi demek olduğunu ispatladı.

Lenin Rusya'da 1917 de olan ayaklanmayı bizzat yönetti. Dünyada kurulan ilk «Muzaffer proleterya ihtilalinde» ve Sovyetler iktidarının kuruluşunda ve gelişiminde 1917 den ölüm tarihi olan 1924'e dek yıl yıl, ay ay, gün gün, saat saat dinmek bilmez bir enerjiyle saniye boşa geçirmeden çalıştı.

Lenin'in adı dünyadaki tüm emekçiler için bir kurtuluş simgesidir. Emperyalistler içinse Lenin canlarını almaya gelmiş bir azraildir.

Lenin'in yüce ideolojisi ölümünden 54 sene sonra da tüm dünya proleterlerine, yoksul köylülere ve ezilen halklara ışık tutuyor.

İŞÇİ SINIFI LENİN'İ UNUTMAYACAKTIR!

İNSANLIK LENİN'İ UNUTMAYACAKTIR!

DÜNYADAKİ BÜTÜN ŞEREFLER VE İYİ DUYGULAR LENİN'E!

SELAM SANA UNUTULMAZ LENİN!

İtalya ve ABD emperyalizmi

İtalya, derin ekonomik bunalımlarla çalkalanan bir ülkedir. Yıllardır süregelen ekonomik kriz müzminleşmeye, süreklilik kazanmaya yüz tutmuştur. IMF'den sağlanan kredi işverenler yararına, ülke ekonomisine nispi bir rahatlık getirmişse de artan hayat pahalılığı ve işsizlik halkın geniş tepkilerine yol açmaktadır. Yatırımların kısılması, iflas eden işletmeler işsizliği arttırıcı etkenler olmuştur.

Ekonomik krizin politika kiremitliğinde yansıması kaçınılmazdır. İtalya, Avrupa'da Türkiye'den sonra siyasî cinayet ve komploların en yoğun olduğu bir ülke durumundadır. Sürekli hükümet değişiklikleri, siyasî istikrarsızlık İtalya'nın belirgin karakteridir. İtalyan finans - kapitali ülkeyi yönetemez hale gelmiş, acz içinde kıvranmaktadır. İşçi sınıfının ve üniversite gençliğinin işsizliği, fiat artışlarını ve siyasî cinayetleri protesto eylemleri gün geçtikçe yüksek boyutlara ulaşmaktadır.

Ekonomik ve siyasal durumu bu şekilde özetlenebilecek olan İtalya, yeni bir hükümet sorunuyla karşı karşıyadır. Gullio Andreotti başkanlığındaki Hıristiyan Demokrat Parti'nin azınlık hükümeti istifa etmek zorunda kaldı.

Gerici Hıristiyan - Demokrat azınlık hükümeti parlamentoda İtalyan Komünist Partisinin dolaylı desteğiyle ayakta durmaktaydı. İtalyan Komünist Partisi ülkede ikinci büyük parti durumundadır. Seçimlerde kazandığı oy oranı % 34,8 olan Komünist Partisi geniş halk yığınlarının desteğini toplayabilmiştir.

İtalyan Komünist Partisi, Hıristiyan - Demokrat Partisine koalisyon önermiştir. İKP'nin bu önerisi diğer küçük partiler tarafından da —Sosyalist Parti, Cumhuriyetçiler, Sosyal Demokratlar— destek gördü. Ancak Hıristiyan Demokrat Parti böyle bir teklifi kabul etmemekte ısrarlı davranıyor.

İtalyan Komünist Partisinin bu şekilde hükümette temsil edilme ihtimaline ilk tepki ABD emperyalizminden geldi. Acele Washington'a uçan Roma büyükelçisinin ardından Amerikan Dışişleri Bakanlığı bir açıklama yaptı. Açıklamada «Anti - demokratik» ilân edilen İKP'nın hükümete katılmasının engellenmesi istendi.

Emperyalizm, bir ülkenin iç işlerine hayasızca müdahale etmekten hiç çekinmiyor. Daha önceden gizli servisleriyle, gizli komplolarla kamuoyundan gizli ikili görüşmeleriyle yaptığı müdahaleleri artık açıkça ilân ediyor. Tabii ki yalan ve demagojiyle. Ülkede % 34,8 oranında oy alan, halkın geniş kesimlerinin desteğini ve sevgisini kazanmış İKP, Beyaz Saray'dan «Anti - demokratik» ilân ediliyor. Göz göre göre bu denli çirkefçe müdahale...

Bunlar gebermekte olan çürümüş yapının son debelenişleridir. Emperyalizmi tarihin çöp sepetine atacak halk kitlelerinin mücadelesine çaresizce tepkilerdir.

DER SPİEGEL MANİFESTOSU VE EMPERYALİZMİN SOĞUK SAVAŞ METODU

Haftalık yayın yapan Batı Alman «Der Spiegel» dergisinde, Demokratik Almanya ile ilgili «Marksist Muhalefet Grubu» adına bir manifesto yayınlandı. Söz konusu manifesto Avrupa Komünizmi ideolojisini işliyor. Ve Demokratik Alman Cumhuriyeti yönetimini Sovyetler Birliği'nin uydusu olmakla suçlamakta, Doğu ve Batı Almanya'nın birleştirilerek «Parlamenter Demokratik» bir sistemin kurulması istenmektedir. Demokratik Alman Hükümetinin bu saldırıya tepkisi sert oldu, derginin Demokratik Almanya'daki bürosu kapatılarak genel yayın müdürü sınır dışı edildi.

Olayın Batı Alman gizli servisleri ve CIA tarafından tezgâhlanan «soğuk savaş taktiği» olduğu su götürmez bir gerçeklik. Emperyalizm elindeki binbir türlü propaganda olanaklarıyla, sosyalist sistem içine soktuğu ajanlarıyla, satın aldığı zavallı, akli dengesini yitirmiş insanlarla, sosyalizmi dünya halklarının gözünde küçük düşürmeye çabalıyor. Böyle bir çaba da kaçınılmaz olarak yalan ve demagoji üzerine oturtuluyor.

Böyle bir «Muhalefet» grubunun varlığı ya da yokluğu, Avrupa'da burjuva basınında halen tartışılıyor. Çünkü henüz «Gizli muhalefetin» izleri bile yok ortada. Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde «rejim muhalifleri»nin varlığı söz konusu olabilir. Bunlar yukarıda da bahsettiğimiz, emperyalizm tarafından satın alınmış zavallılardır. Sovyetler Birliği'ndeki Soljenitsin olayı bunun en tipik örneğidir. Ancak buradaki emperyalist demagoji daha farklıdır. Varlığı ya da yokluğu belli olmayan muhaliflere «Marksist» ünvanı yakıştırılmıştır. Ve bu «Marksist» muhalifler dünyanın sınangılı emperyalist canavarı nazi Almanyası ile birleşmeyi ve «demokratik parlamenter» bir rejimi istiyorlar. «Demokratik parlamenter» rejimin ne menem bir şey olduğunu dünya halkları yaşadığı acı deneylerle kavrayabilmiş durumda. İnsanlık celladı saldırgan emperyalist ülkeler; ABD, Batı Almanya, İngiltere, Fransa v.b. hepsi bu rejime sahip. «Doğu Alman muhalifleri» sömürü ve zulme dayalı böyle bir cehennemi özlüyor. Yine de kendilerine «Marksist» ünvanı yakıştırılıyor.

Burada dikkati çeken bir önemli nokta da manifestonun Avrupa Komünizmi ideolojisi temeli üzerine oturtulmasıdır. Emperyalizm ve CIA uluslararası işçi sınıfı hareketinde her ayrılığı yakalayıp derinleştirmekte, bunlardan da hareketle provokasyon tezgâhlarını yoğunlaştırabilmektedir. Bu konuda «Maoculuk»tan sonra «Avrupa Komünizmi», emperyalizm için iyi bir malzeme olmuştur. Bu malzemeyi değerlendirip dünya işçi sınıfı hareketine ayrılık zehirini sokmak, dünya halklarının sosyalist sisteme karşı güvenini sarsmak başlıca amacıdır. Der Spiegel olayı da böyle bir amacın ürünüdür.

Ancak sosyalizmin gelişen gürbüz gücü karşısında emperyalizmin soğuk savaş taktiklerinin buz gibi erimesi kaçınılmazdır.

partisiz eğilimler ve cephe : 2

Emeğin Birliği ve CEPHE

Bu eğilimin **Parti** ve **Cephe** ile ilgili görüşleri son çıkan gazetedeki **«Anti - Faşist Güç Birliği»** yazısı ile daha bir açıklık kazanmış, yeni bir aşamaya gelmiştir. Partisiz cephe olamayacağı görüşü, kendileri açısından haklı olarak ileri sürülür. O zaman bu eğilimin **«Partinin»** örgütlenmesi ile ilgili söylediklerini bilmemiz gereklidir.

PARTİYE NASIL GİDİLİR?

Şöyle denir: **«İşçi sınıfının partisi konusunda da tüm Emeğin Birliği dışındaki —bizim gördüğümüz kadarıyla— tüm görüşler hem fikirdirler. Yani, gruplar bir araya gelecek, anlaşacak. İyi ya bugüne kadar neredeydiniz? (...) İşçi Sınıfı Partisinden anladığımız ve Lenin'in anladığı sınıf bilinçli işçilerin, emekçilerin örgütlenerek, kendi bağımsız sınıf politikası doğrultusunda bir araya gelmesiyle oluşturdukları bir örgüttür. Yoksa grupların bir araya gelip anlaşmalarıyla oluşan bir örgüt değil. Bu da işçi sınıfının hareketi içerisinde, hayatın pratik alanında mücadele içerisinde sağlanabilecek bir birliktir. Masa başlarında sağlanacak bir birlik değildir.»** (Sosyalist Forum Konuşması.)

Buradan anlaşılan Parti **«grupların bir araya»** gelmesiyle değil, **«sınıf bilinçli işçilerin»** örgütlenmesiyle ve **«hayatın pratik alanında mücadele içerisinde»** ortaya çıkacaktır.

Emeğin Birliği **«grupların bir araya gelmesi»** görüşüne **«iyi ya bugüne kadar neredeydiniz?»** diyerek itiraz eder. Bununla şunu demek ister: **«Madem ki yol budur, niye bugüne kadar beklendi, bir türlü sonuca: Partileşmeye varılmadığına göre yol bu değildir.»** Ve bu tepkinin altında, mevcut grupların parti için bir araya gelemeyecekleri yargısı yatmaktadır. Yoksa parti, kaçınılmazca kendinden önceki ilkel biçim olan grupların bir program etrafında erimesinden ortaya çıkar. Ve bu gruplardaki insanlar «sınıf bilinçli işçiler» olduğu gibi, bütün sınıf ve zümre kayıklarını batırmış aydınlar ve v.b. olabilir. Bu nedenle Emeğin Birliği grupların yan yana gelmesi tezine itiraz edeceğine mevcut grupların aynı partide birleşemeyeceğini ispatlamalıydı. Oysa, partinin örgütlenmesi bir yandan **«mücadele içersi»**ne ısmarlanırken, öte yandan üstü örtülü bir biçimde —ki bu örtü sınıf bilinçli işçilerdir.— bu işi Emeğin Birliğinin yapacağı ima edilmektedir. Elbette bütün bu özlenenlerin yapılabilmesi için, Emeğin Birliği kendi dışındaki gruplarla bir program çerçevesinde birleşemeyeceğini ispatlamalıdır. Özellikle 1971 öncesi sosyalist hareketi **«kemalizm kuyrukçusu»** olarak gören, bu temelde birleşen Kurtuluş ve Devrimci Yol'la ayrılıklarını koymalıdır. Çünkü pekçok konuda bu üç eğilim aynı şeyi söylemektedirler. Bize düşen görev her üç eğilime de 1971 öncesi sosyalist hareketi gerçek boyutları içinde gösterebilmek, kavratabilmektir. Kendilerine düşen ise, birliklerini sağlayabilmek olmalıdır. Emeğin Birliği'nin böyle bir gayreti olduğu söylenemez, partiyi **kendine** ve **zamana** ısmarlar.

Daha sonraları: **«Partiyi oluşturacak güçlerin partiye vücut verecek üzere geldiği ve artık bu uğurda girişimlerde bulunma(nın) zorunlu hale geldiği söylenir. Ve yeni tez şöyle açıklanır: "hâlâ mücadele içinde bir partinin oluşması tezini savunmak değil, bu partinin oluşturularak mücadeleyi yürütmek tezini savunmak günümüzün koşullarına verilecek en doğru cevapdır"».** (Emeğin Birliği, s. 13).

Görüldüğü gibi tez Ocak ayında yön değiştirmiştir. Ve tam tersine sıçramıştır. Ve bizlere bu değişikliğin gerekçesi olarak sadece **«partiyi oluşturacak güçlerin Partiye varacak düzeye geldiği»** söyleniyor. Ortada bir **program yok.** Ama bir düzeye gelmiş (!) **«güçler»** var. İnsan ister istemez meselenin ayakları değil de elleri üzerine konuşuna şaşırıyor. Bir parti kurulurken önce programı tezgâhlanır, ortada program (teori) yokken **«partiyi olutşturacak güçler»**den bahsedilebilir mi?

Parti meselesini böyle gören Emeğin Birliği cephe için neler söyler.

CEPHENİN AMACI

«Ustalar, anti - faşist cephenin amacını, anti - kapitalist bir platform oluşturmaktır, der. Yani her türlü burjuvaziye karşı, işçi sınıfının yürüttüğü mücadelede devrimci aşamanın yani ülkemiz somutunda, demokratik devrimle sonuçlanacak bir mücadeleyi amaçlaması ve böyle bir mücadele için bir platform açmış olması gerekir.» (Sos. For. Konuşması).

Cümlenin tutulacak yeri yok. Keskin cephecilik yapılırken bir yığın şey birbirine karıştırılmış. Cephe ile ilgili olanına değinirsek; önce cephe **«anti - kapitalist bir platform»** üzerine oluşturulmaz, hedef; finans - kapital ve gerici ittifaklardır. Bu yüzden de cephe **«her türlü burjuvaziye karşı»** değildir.

İTTİFAK ANLAYIŞI

Emeğin Birliği Dimitrov'dan şu alıntıyı yapar: **«Üçüncü olarak, marksist - leninist teori ile donanmış insanlara ihtiyacımız var. Bu amacı ustaca kullanmayan insanlar dar çerçeve içersinde kalır, politik kaymalar yapar, ileriyi görmez, olaydan olaya karar alır, mücadelenin genel çerçevesini kaybederek kitlelerin nereye yönettiğini ve kimleri yönettiğini unutur.»** (Aktaran Emeğin Birliği, Temmuz 1977).

Ve şöyle yorumlar: «İttifaklar, Dimitrov'un da belirttiği gibi, "dar çerçeve içersinde kalan", "olaydan olaya karar alan", "mücadelenin genel çerçevesini kaybeden" unsurlarla yapıldığı takdirde, hiç bir zaman sağlam hedeflere dayalı ve sürekli bir ittifak haline gelemez.» (a.y.)

Kendi niyetine uygun biçimde Dimitrovun canına okunmuş. Dimitrov, sıkı komünist kadrolardan bahseder ve bunlar olmazsa ne gibi sapıtmalara düşülebileceğini açıklar. Ama Emeğin Birliği olayı tersinden alıp tutarsız **«unsurlarla» «sağlam hedeflere dayalı ve sürekli bir ittifak»** kurulamayacağı sonucuna varır. İttifak denen olay sınıf planında işçi sınıfı ve küçük burjuva tabakalar arasında gerçekleşeceğine göre, proletarya sosyalistleri, ittifak kurdukları küçük burjuvalardan marksist olmalarını istiyebilirler mi? Marksist olmayan bir küçük burjuva da **«dar çerçeve içersinde»** kalır, **«olaydan olaya karar»** alır v.b. Elbette, ittifak ettiğimiz zümre ve tabakaların doğasında bu tutarsızlıklar vardır. Bundan kalkarak ittifakları inkâra gidemeyiz. Emeğin Birliği ittifakların ikide bir bozulma ihtimalinden ittifakların inkârına varır. Bunu pratikte uygulamışdır da. 1 Mayıs olaylarından sonra gelişen ittifak girişimlerini şöyle değerlendirir:

«...Emeğin Birliği'nin de içersinde yer almış olduğu ...ittifak... 1 Mayıs eylemi içersinde sarsılmış ...5 Haziran seçimleri sırasında... tamamiyle dağılmıştır. Çünkü, her şeyden önce, bu ittifak içersinde yer alan çeşitli grupların demokrasi uğruna mücadele anlayışlarında dahi köklü bir farklılık ve hatta zıtlık vardır.

«Bu ittifak demokratik platformda dahi aynı doğrultuda yürüyemeyecek olan grupların anlamsız, zoraki ve göstermelik bir şekilde girmiş oldukları bir ittifakdır. Bu ve bunun gibi ittifakların ömrü uzun olamaz ve olmadı da.» (a.y.)

Önce bahsedilen ittifak TEP, Kurtuluş ve Emeğin Birliği'nin ittifakıdır. Bu ittifağın bozulmasındaki temel konu Emeğin Birliği'ne göre **«demokrasi uğruna mücadele anlayışlarında köklü bir farklılık ve hatta zıtlık»** olmasıdır. «Demokrasi anlayışı»nı determine edecek olan sınıf ve zümre eğilimleridir. Sınıf ve zümreler farklı ise demokrasi için mücadelede anlayışlar da kaçınılmazca farklı olacaktır. İttifak için **temel,** demokrasi düşmanlarına karşı dövüşmek olmalıdır, yoksa hangi anlayışla dövüşüldüğü ittifaka temel olamaz. O cephede herkes kendi yordamınca dövüşür. Emeğin Birliği bu anlayış farklılıklarından hareketle TEP ve Kurtuluş'la «demokratik platformda dahi aynı doğrultuda yürünemeyeceği» sonucuna varıyor. **«Demokratik platformda dahi»** ittifak edilemezse geriye zaten ne kalmaktadır? Önümüzdeki mücadele demokratiktir. Bu mücadelede proletaryanın bütün küçük - burjuva, köylülük müttefiğidir. TEP ve Kurtuluş, Emeğin Birliği'ne göre proletaryayı temsil etmiyor desek, küçük burjuva tabakaları da temsil etmiyorlar?

Emeğin Birliği sirke gibi keskin. İttifak edeceği unsurlara ayrı görüş hakkı tanımıyor.

ŞİMDİ NE YAPILABİLİR?

Emeğin Birliği gerek Parti anlayışında, gerekse cephe anlayışında «sol»dur, sekterdir. Bunun doğal sonuçları pratikte de kendini her gün göstermekte, bu eğilim ile pratik dayanışma imkânı ya hiç bulunamamakta, ya da pek nadir gerçekleşmektedir.

Fakat, özellikle Kasım ayında yapılan **Sosyalistler Arası Forum**dan sonraya rastlayan Emeğin Birliği'nin Ocak ayındaki sayısında, oldukça olumlu denebilecek öneriler vardır. Bu sayıda parti görüşü ile ilgili yeni bir görüş ortaya atılmaktadır. Yazının başında bunu açıklamaya çalıştık. Cephe ile ilgili ise, şu denmektedir: **«Yani Parti olmadan, bir anti - faşist güç birliği ile birlikte bir parti oluşumunu beraber yürütmeden bir partinin oluşumunu düşünmek ancak ham bir hayal olur.»** (Emeğin Birliği, s. 13). Böylece **«henüz parti yokken»** de mevcut sosyalist güçlerle bir **«güçbirliği»** kurulabileceği anlatılmakta, hatta böyle bir mücadele **«yürütmeden bir partinin oluşumunu düşünmek ancak ham bir hayal olur»** denmektedir. Bu tez, hayatın doğruladığı, diyalektik bir gidişdir. Ve gerçekten sosyalistler için başka bir yol yoktur. İlerde şu da söylenir:

«Bu günden bu diyaloğun kurulması gelecekte partinin ortaya çıkması ile oluşacak olan "anti - faşist halk cephesine" bir ön hazırlık niteliğini taşır. Hali hazırda savunmuş olduğumuz güçbirliği "anti - faşist halk cephesi"nden nitelik olarak değil ancak; nicelik olarak farklıdır.» (a.y.)

Bu yeni ve açık öneri gerçekten olumludur. Ve biz bu olumlu çizgiye gelişte Sosyalistler Arası Forumda çeşitli tezlerin tartışılmasının etkisini belirtmek durumundayız. Aynı tez Sosyalist Blok adı altında forumda savunuldu. Ve Sosyalist Blok'un Cepheden nitelikce aynı olmadığı açıklandı. Bunun anlamı yanyana gelen eğilimler arasında, hiç değilse bir kısmı arasında, sınır çizgilerinin netleşmiş olduğudur. Emeğin Birliği, Temmuz 1977'de getirdiği önerilerden daha ilerde ve daha olumlu bir teklifi Sosyalistler Arası Forum sonrası Ocak ayında gündemine getirmiştir. Bu öneriyi desteklediğimizi ve gerçekleşmesi için pratik girişimlerin an geçirilmeksizin başlatılmasını diliyoruz.

(Devam edecek)

Mücadele Tarihinden Belgeler

(Geçen Sayıdan Devam)

39 milletvekili seçeceğiz. 39 kişinin bir tanesini içinizde tanıyanınız var mı? Allah rızası için soruyorum. Varsa bana söylesin, yüzünü gördüm desinler.. Biriniz birinin yüzünü gördüm, desin de, üzerinde konuşalım. Bu seçilecek 39 meb'us adayı, hangi partiden olursalar olsunlar, onlardan hiç birisi ile dertleştiniz mi? Var mı içinizde, vatandaşlar? Çünkü burada 500 kişi var.. 40 - 50 kişi olsun, içinizden birisinin rastlaması lâzım. Hani? Yok mu?.. Olmasına da imkân yoktur. Ama gittiniz mi seçim yerine, listeye oyu attınız mı.. O, diyecek ki: «Ben sizin vekilinizim!» 4 sene sana istediği kanunu çıkaracaktır. Ve sen gık diyemiyeceksin.

Aman, Allah için vatandaşlar: yapmıyalım bu ciddiyetsizliği. Vekil sizin namınıza hareket ediyor. Benim vekilimi ben seçmezsem, inceden inceye arayıp ta onun bana hakikaten candan sâdık vekil olacak vekil olduğunu kestirmezsem, ona nasıl: şerefimi, nâmusumu, hayatımı teslim ederim?

Yarın o vekilim: «Harp!» der, beni harp cephesine gönderir. Orada ölürüm! Demek hayatıma kadar isteniyor. Yarın, o vekil bir kanun çıkarır ve piyasa fiyatları, yallah eder, minare boyu çıkar.. Ben evde işsiz aç kalırım, çoluk çocuğum hasta kalır.. Bütün bunlar millet meselesi değil mi?

Binaenaleyh, bu kadar ciddî bir dâvâdan, niçin vatandaşlar, biz ilgilenmiyelim? Niçin fakir fukara kendi içinden kendi güvendiği adamı seçmesin? Bütün mesele budur, vatandaşlarım! Seçim bundan ibarettir. Yoksa, birtakım meşhur, tanınmış, yaldızlı beyefendileri çıkarıp: o zamana kadar almadıkları iki üç misli maaşla milletvekili yapmak Politika değildir, vatandaşlarım. Ve bunu yaparsak, kendi kendimize günah işlemiş oluruz, vatandaşlarım.

O zaman ne oluyor? Falan dairede memur iken 500 lira alıyorsa, meb'us oldu mu, 2000 liraya 3000 liraya kondu mu, aman maaşıma bir şey gelmesin, nemelâzım, falan.. herşeye peki demek zorunda kalıyor. O da insan ya.. O da, zavallı bir insan, hatta...

Binaenaleyh, Vatan Partisi bu gibi mahzurları düşünerek, bir kerre asker ailesine bağlanan maaş ne ise, meb'usa da o maaş verilsin, diyor. Bunu bir jest olsun diye yapmıyoruz. Bu memleketin başındaki âfeti silmenin birinci basamağı bu olmalıdır.

Bir meb'us, milletvekilliği gibi bir şeref için oraya gitmiş olmalıdır, kazanç için değil. Ama, yolda gidecekmiş.. Evet. Ona yol harçlığı değil de, ona yollarda bedâva gitmesi için, milletin ayağına varıp onun derdini dinlemesi için lâzım gelen her türlü vasıtaya binme imkânlarını verelim. Fakat onun maaşı bir vatandaşın geçiminden fazla oldu mu, o maaşının kulu oluverir.

Vatan Partisi'nin 15 Ekim 1957 günü Eyüp meydanında düzenlediği açık hava toplantısında Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın yaptığı konuşma.

Eyüp konuşması

Çünkü o, senelerce bu memlekette kapıkulluğuna, yâni 3 - 500 lira maaş almak bahasına siyasete uğraşmak gibi, bir münevvere yakışan tek insanlık şerefini feda etmiştir. «Uğraşmıyacağım siyasetle, ben memurum, kellemi aldım rafa koydum» diyebilmiştir. Böyle bir insanı: «Sen git milleti düşün!» diye gönderirsek, o insandan her türlü kusur beklenebilir.. Ve zaten başımıza gelen de budur.

Vatandaşlar!.. Bütün öteki partiler, işin bu tarafını milletten gizlemek suretiyle, âdeta, oldu da bitti ile, vardı geldi. Konya altı saat, seçimi yaptırıp oraya 400 tane kendi adamlarını göndermek istiyorlar. Vatan Partisi de diyor ki, bu memleketin içinde yüz kişide 99 kişisi fakir fukaradır: Köylüdür, işçidir, münevverdir, küçük memurdur... Bunların hepsinin rızkı oradan çıkacak kanunlarla tâyin ediliyor.

Ben size her yerde tekrarladığım bir misali tekrar edeceğim. Nasıl oluyor da bu memlekette idaresizlik yüzünden, hatta o yolda idare ve sevk yüzünden bugünkü hayat pahalılığı birdenbire ateş pahasına çıkmıştır? Bunun sebeplerini araştırıp, üç gündür İstanbul'un dört bucağında bu misâli veriyorum. Ve sayın matbuat: kendisine «Hür Basın» adını veren bizim gazeteler, tek kelime bile bahsetmemiştir. «Vatan Partisi'nin toplantısı çok sönük geçti» demiştir. Elektriğimizi söndürmüş...

Bu matbuat, esasen işin bir tarafı da, bugünkü gibi kendisine hür sıfatını bedavadan takmış olan matbuatımızdır. Vatandaşlar!.. Dünyanın her tarafında gazete çıkar. Ben her memleketin gazetelerini okurum, naçizâne.. Hiç birinde bu bizim memleket gazeteleri gibi kendisine: «Biz hür gazeteyiz!» diyen görmedim. Sâdece gazetedirler. Bizimkiler: «Hür gazete!»dir: «Hür Basın!..»

Fakat, millete yarar tek bir hakikati ortaya koymama hususunda hepsi müttefiktirler. Milletle alâkalarını kesmiş olmak hürriyetse, o bakımdan hürdürler. Hürriyetle alâkaları yok.

Bu neye benzer, bilir misiniz? Ben bir şeye daha dikkat ettim, vatandaşlarım. Bu memlekette 40 - 50 banka, 40 - 50 ticaret şirketi, 40 - 50 sanayi şirketi vardır. Bunların isimlerini dikkatle tahkik etmişimdir ve bir şeye hayretle şahit olmuşumdur. Dikkat ettim: herhangi bir firmanın başında «Türk (bilmem ne) ihracat firması», «Türk bilmem ne» şirketi diye.. Türk kelimesi kondu mu, kurcalamışımdır İdare Meclisini. Belki içlerinde Türk te var, amma geri kalan hepsi Levanten çıkmıştır. Yâni Mişon, Kostaki... Ama, Firmasının başı, kocaman antet.. Gidin görün, Beyoğlu'nda gezin görün.. Her tarafta, başta kocaman «Türk!» Çünkü «Türk» değil, vatandaşım.

Al bunu, bizim matbuata çevirin. Alnının ortasına basmış: «Hür basın!» Neden? Çünkü şüphesi var kendisinden, şüphesi var vicdanından, şüphesi var hürriyetinden... Hür değil.

Ama, ona hür olmasın diye bir mecburiyet mi dayatılmış? Milletin menfaatini ortaya koymasın diye bir kanunî baskı mı var ona? Yalan, vatandaşlarım. O sadece kendi menfaatini güden bir müessese olarak, gazeteci yalnız sırça saray kurup sefa sürmeği düşündüğü için, millet namına yaldızlı lâfları savurmak suretiyle, milletin fakir fukarasını düşünmeyen partileri, yalnız o partileri, davul zurna çalmak suretiyle, millete matahmışlar gibi göstermek suretiyle: kendi geçimini, kendi zevkini, kendi cennetini kurmakla meşguldür.

Onun için, dergiler, gazeteler, dünyanın her yerindeki basın nasıl yaşar, bunu bilir misiniz, vatandaşlarım? Biz için içindeyiz, biliriz. Basın, yâni gazete: 10 kuruşa altı sahife kâğıdını bile bulamaz. Gidip bakkaldan alın: 10 kuruşa kocaman tabakalardan üç tane kâğıd alabiliyor musunuz? Yağma yok, alamazsınız. Yalnız kâğıdını! Ya bunun baskısı nerde? İşçisi nerde? Mürekkebi nerde?

Nerden çıkıyor bu para? Nasıl batmıyor bu gazeteler? Satıştan değil, vatandaşlarım. Senin ve benim verdiğimiz 10 kuruş ve 5 kuruşlar gazeteyi yaşatmıyor. Ya ne yaşatıyor? Para yaşatıyor, ilânlar yaşatıyor. Hangi ilânlar? Bezirgânların gazetelerdeki, her sayfası on bin lira veya yirmi bin lira tutan, reklâmlarını vermeleri yaşatıyor. İşte bizim o hür dediğmiz matbuat o ilânların kuludur.

İlân şirketi kimin elindedir, bilir misiniz? Gazetelere ilânları, reklâmları dağıtan şirket kimdir? Hoffer isminde bir şirkettir Babıâli'de. Hoffer isminden anlıyorsunuz. Evet, belki nüfus tezkeresinde Türk tebası yazıyor. Hoffer isminde Türk işittik mi? Hayır. Bu adamın elindedir, bu şirketin elindedir.. Bütün neşriyat ve gazetelerin alacakları ilânların şirketi odur. Binaenaleyh, gazetelerimizin can damarı onun elindedir.

Gazetelerimiz bunun için hür değildir, vatandaşlarım. Milletin gazetesi değildir. Bunu herkese ilân etmek lâzımdır. Onun içindir ki, bu gazeteler, yalnız bezirgânların işine gelen öteki partilerin meddahlığı ile geçinirler.

Vatan Partisi 3 - 4 gündür seçimlere katıldı ve her yerde söylediği hakikatleri burada da tekrar ediyor. Söylediklerimizden bir tekini okudunuz mu gazetede? Yok. Yazmıyor. Bir gazete: «Vatan Partisi toplantısı sönük geçti. Elektriğini söndürdüler Vatan Partisi'nin, onun için çok sönük geçti!» dedi mi? Elektriklerimizin söndürüldüğünü dahi yazmadı.

Bizim «Hür basın»ımızın içyüzü budur. Onun için Türk matbuatı, maalesef, milletin efkâr'ı umumiyesinin mümessili olamamıştır ve bu gidişle olamaz da...

Vatan Partisi buna karşı çâre bulmuştur. Vatandaş topluluklarının kuracakları teşkilâtlar bu memlekette gazete çıkarmalıdır. O zaman her topluluğun fikri, kendi gazetesinde, hakikati gizlemeksizin, olduğu gibi yazılabilir; ve o zaman o gazete kendi efkâr'ı umumiyesinin mümessili olur.

Bu şimdikiler beş tane büyük bezirgânın, gazete bezirgânının neşriyatıdır. Beş büyük gazete bezirgânı, hiç bir zaman fakir fukaranın menfaatiyle ilgili değildir. Fakir fukaranın partisi olan Vatan Partisi'nin adını bile duyurmamak için dört seneden beri uğraşıyorlar. Dört seneden beri, Vatan Partisi ancak bugün, Seçim Kanunu'nun bahşedebildiği üç beş gün içinde, nasılsa siz değerli, sevgili vatandaşlarımızla karşı karşıya gelip kendi fikrini sizlere açmak imkânını bulabilmiştir. (Alkışlar).

(Yâni düşünüyorum).. Görüyoruz ki, biz oyumuzu verirken, o hür olmıyan gazetelerin bize her gün matahdır diye temcit pilâvı gibi sürdüğü bir takım adamları meşhur sayıp, onların bize vekil olacağını zannedip, aldanıp oyumuzu veriyoruz.

Bütün her şeyimizi, her ocağımızı ayrı ayrı baskı altında tutan pahalılıktan bahsederken: Basın meselesine temas ettim. Belki söz biraz dağıldı. Fakat: seçimin, memlekette söz hürriyetinin, fikir serbestisinin mânâsını anlatmak için, orasını da tekrar etmek lâzımdır.

Şimdi, bu hür basının hiç bir zaman birinci derecedeki mesele gibi koymadığı şu pahalılık meselesine dönelim. Evet, belki o da: pahalılandı, şöyle oldu, böyle oldu diyor.. Maksat, en başta Demokrat Parti'den ayrı Cumhuriyetçi Millet Partisi'ni, yahut Cumhuriyetçi Halk Partisi'ni bu sefer kazandırmak.. Yâni, 4 sene geldi, bindi üzerine DP.. yürüttü. Şimdi DP eskidi. Binaenaleyh, yerine, gene eski tas eski hamam: bu eski rütbelû, yaldızlû beyleri yeniden getirelim. Bir 8 sene de onlar sürsün. Gazetelerin demesi bu...

(Devamı Gelecek Sayıda)

Şovenizm

(Baştarafı 1. Sayfada)

bu şantajına boyun eğmiş durumdadır. Gazetelerde çıkan «Barış planları» bunun somut belgesidir.

Kıbrıs için bu bir çözüm müdür?

Kesinlikle HAYIR. Çünkü Kıbrıs halkının menfaati emperyalizme karşı BİRLİKTE mücadele etmeyi, böylece emperyalist üsleri adadan söküp atmayı gerektirmektedir. Kıbrıs halkı ancak böyle bir mücadele sonucunda cephane üzerinde oturmaktan kurtulacaktır.

Şimdi Ecevit'in iktidara gelmesiyle birlikte Kıbrıs meselesi yine günün konusu haline geldi. Kıbrıs ile birlikte Ege Kıta Sahanlığı meselesi de gündeme getirildi. Yani, yine sık sık Horayla meşgul olacağız. «Hora gitti» «Hora geldi» nakaratları bütün basın yayın organlarını baştan sona kapsayacak.

Kıbrıs ve Ege Kıta Sahanlığı meselelerinin böyle günün konusu haline getirilmesi, dolayısıyla Türkiye'de estirilen kuvvetli ŞOVENİZM rüzgarları emperyalizmin başka bir yönden de işine yaramaktadır. Türkiye bilindiği üzere büyük bir ekonomik-politik bunalım içindedir. Bu bunalım, finans-kapital beylerinin keyiflerini bozmaktadır. Finans-kapital, bunalımın yüklerini halkın sırtına yükleyerek bu dar boğazdan çıkmak istemektedir. Yani zam, devalüasyon, yokluk, kuyruk... İşte ŞOVENİZM burada işin içine girmektedir. ŞOVENİZM Finans-Kapital tarafından Halk kitlelerini SAHTE HEDEFLERE yöneltmek için kullanılmaktadır. Şovenizm adeta halk kitlelerinin önüne bir duvar olarak dikilmektedir.

Finans-Kapital böylece Şövenizmle gözleri köreltilen kitlelere kendi istediği doğrultuda acil ekonomik önlemleri güya «çaktırmadan» kabul ettirebilecektir. Tabii yine «yola getirilen» Ecevit kanalıyla!

Fakat nereye kadar?

Erbakan

(Baştarafı 1. Sayfada)

Nizam Partisi kapatılmıştı. Bu benzerlik ister istemez bir çağrışım yaratıyor. Ve MC hükümetlerinin günah tekesi olarak Erbakan Hoca'nın seçildiği görülüyor.

Bunun açık anlamı ise, halka ve CHP'ye «aşırı sağ»a vuruluyor imajı yaratılıp hedef şaşırtmak ve ordunun laiklik geleneğini hinoğluhince istismar etmektir. Çünkü Erbakan hakkında karar alan Yargıtay ilgili dairesi ikinci bir açıklama yaparak «MHP hakkında bir kararımız yoktur.» diyor.

Demek ki MHP hakkında da bir karar alınması gerekiyormuş. Ama alınmamış! Böylece Ecevit'le Erbakan karşı karşıya getiriliyor ve asıl üstüne gidilecek suçlular eli kanlı MC canileri atlanıyor.

Hangi gizli emirler, hangi gizli rengarenk telefonlar bu kararı ortaya çıkarmıştır; bilmiyoruz. Ama bilinen bir şey var ki finans-kapital beyleri işlerini iyi biliyor.

KONTR - GERİLLA

(Baştarafı 1. Sayfada)

juva demokratlar ve bunlardan birisi olan Süleyman Genç kurulacak hükümetin kontr-gerilla'dan hesap sormasını ve bu yasa dışı örgütün dağıtılmasını savunuyorlardı. İşte bombanın atılmasının ikinci yönü ise kontr-gerilla'nın kendisine yönelen bu girişime cevabı olmuştur. Üçüncü yön ise ülkeyi bunalıma düşürenlerin bunalımı yoğunlaştırıp kargaşayı arttırarak bir yandan baskı yöntemlerini geliştirmek, öte yandan dikkatleri bombalama ve cinayetlere çekip halkın işsizlik ve pahalılık derdini unutturup, gelişecek halk hareketini bentlemek.

Süleyman Genç'in göremedikleri:

Finans-kapitalin ve vurucu saldırgan örgütlerin bu yaptıklarını elbette Genç te görmektedir. Ancak görülmeyen ve görülmediği oranda da tehlikeli olan bu vurucu örgütlerin niteliğidir. Bombalama olayının ardından, Süleyman Genç yaptığı basın toplantısında; «Hareket askeriyeden gelmiştir ve atılan bomba askeri bir malzemedir.» diyerek Kontr-Gerilla'yla ordunun tümünü birbirine karıştırmıştır. Bu karıştırmayı Finans-kapitalistler bile bile yaparken onların oyununa gelmek, ekmeklerine yağ sürmek olur. Bir avuç finans-kapitalistler nasıl azınlığın azınlığı olduğunu gizler, bütün halk imiş gibi görünmeye çalışırlarsa onların vurucu örgütleri de öyledir. Kontr-gerilla ordu içinde özellikle ordu fosillerine bağlı bir azınlıktır. Ama bütün amacı ise bütünüyle ordu imiş gibi görünmektir. Bu başarıldığında, devrimci güçler kopuşması başarılmış olacaktır. Ve ordudaki halktan yana güçler, karşı - devrimci cephenin kucağına itilecektir. Böylece de zayıflayan devrimcilere vurmak kolaylaşacaktır. 12 Mart deneyi bunun en güzel ve en yakın örneğidir.

Faşist yuvalar

(Baştarafı 1. Sayfada)

let Arşivleri elinin altında, konuşacağına oradan tesbit et ve suçluları yakala» diye bastırıp duruyorlar da Ecevit'ten tıs çıkmıyor. Çünkü bunu yaparsa yani 5 Haziran seçimleri öncesinde dediklerini «1 Mayıs katliamı devlet içinde gizli bir örgüt tarafından yapılmıştır.» Hatırlarsa, finans beyleriyle arası açılıverir. Bu hükümetin gerçek suçluları ortaya çıkarabilmesi, yani bir avuç finans-kapitalisti kulağından tutup halka teşhir etmesi olanağının olmaması gerici güçleri daha da cesaretlendirip, azgınlaştırıyor. Kontr-gerilladan hesap sorulmasını isteyen bir CHP'li milletvekilinin evi bombalanıyor. CHP'li milletvekili bunun kontr-gerillaca yapıldığını açıklıyor. Ama CHP hükümeti hala «Can güvenliğini sağlayacağız» diye beyanat üstüne beyanat verip, okul müdürlerini tehdit edip «Silah taşıyan öğrenciyi at» diyor. Müdür öğrencinin silah taşıdığını tesbit edecek ve sonra onu okuldan atacaktır. Silahlı faşistlere karşı alınan ve hükümetin merakla beklenen bu açıklamaları, hükümetten birşeyler uman halkı değil ama, halkı inim inim inleten bir avuç parababasının ve onların silahlı eşkiyalarını gerçekten güldürüyor.

Hükümet her ne kadar CHP hükümeti gibi görünse de CHP'nin belli bir kanadının katıldığı hükümettir. Tabandaki küçük üreticiler hükümette temsil olamamışlardır. Öyleyse şimdilik CHP deki finans-kapitalle flört eden hür burjuvalar bir yana, tabanındaki küçük üreticiler oyunu görmeli ve uyanık olmalıdırlar.

Eğer CHP «1 — Aşağıda **Toprağı**; 2 — Yukarıda **devleti...** Finans-kapital ve tefeci-bezirgân hacıağalar tahakkümünden» kurtarmazsa başarı şansı yoktur. Bunun anlamı CHP'nin şehir ve köy küçük burjuva yığınların partisi olma özleminin ancak ve ancak finanskapitalistler çetesine karşı vereceği kararlı mücadeleyle başarılabileceğidir. Aksi «Atı alan üsküdarı geçer».

Bu hükümetten içinde kıvranılan bunalımı atlatmasını beklemek ölü gözünden yaş ummaya benzer. Öyleyse denilebilir ki bunalım gittikçe yoğunlaşıp kitleleri saracaktır. Bu bunalım yoğunlaştıkça kitlelerin protesto eylemleri hız kazanacaktır. Bu durumda sunulan elma şekeri istese de istemese de Ecevit'e de cazip gelebilir. Bir yandan zamlar ve işsizlikle halkın «Umud»una halkı ezdirirken, bir yandan da CHP'nin yani «Ortanın solunun» biricik içten feragatli dostları sosyalistleri de yine CHP'ye ezdirtebilirler. Bu durum ise, finans-kapital, tefeci-bezirgân ittifakı ve ortakları yabancı finans-kapitalistlerden başka hiç kimseye yaramaz.

Öyleyse;

Cangüvenliği diye diye: Seçim meydanlarında, İzmir Çiğli Hava alanında, İstanbul Taksim meydanında Ecevit'e karşı planlanan suikast girişimlerinin ne Ecevit, ne bir başkası unutmamalıdır. Bu suikastlerin kaynağı deşildiğinde can güvenliği sağlanacaktır.

Hükümet

(Baştarafı 1. Sayfada)

sanayileşme meselesi ister istemez bir süslü lâftan öteye gidemez. Bu süslü lâf işsizlik-pahalılık cehenneminde yanan halka ve işçi sınıfının derdine derman olmaz. Ama bir avuç sanayileşme düşmanı antika ve modern parababasının asalaklığını, sömürüsünü ve sanayi düşmanlığını gizleyebilir.

Sanayileşmenin temel unsurlarının hali hükümet programında bu olunca işsizliği, pahalılığı azıttıran, devalüasyonları zorlayan, paranın değerini durmadan düşüren, döviz yokluğuna programın ne cevap getireceği anlaşılır. İç ve dış ticaret bezirgânlarına dokunmadan, on milyonlarca liralık askerî giderleri azaltmadan, tarımsal üretimi modernleştirmeden, döviz yokluğuna çare bulunacak (!) Böylelikle enflasyon-devalüasyon kısır döngüsünden, pahalılık belasından kurtulunacak(!) Programın bu konudaki çaresizliğini bugüne dek meseleyi çözememiş «turizm gelirleri»nden, «işçi dövizleri»nden medet ummakla ifade ediyor. Yeter ki iç ve dış ticaret bezirgânlarına, devletin pahalılığına, militarizmine, tefeci-bezirgânlığa ve toprak ağalığına toz kondurulmasın (!)

Ecevit'in programında dış politika tam bir belirsizlik içindedir. Hükümet, **«Türkiye'nin ulusal güvenliğini öncelikle gözeten ve bağımsızlığını sağlam temellere dayandıran»** bir **«ulusal güvenlik kavramı»** oluşturmayı, en acil görev olarak benimsiyor. Demekki hükümet, dış politikasını ve **«ulusal güvenlik politikasını»** tesbit etmeden, belirlemeden yola çıkmış. Bu Türkiye'nin dış siyaseti rüzgara göre belirlenecek demektir. Nereye gideceği, nereye çarpacağı meçhul. Ama iç ve dış finans-kapital güçlerinin bu iktidarın belirlenmesindeki rolü göz önüne getirirse pek de meçhul sayılmaz.

Sonuç olarak, programa toptan bir göz attığımızda, içinde hiç bir şey olmadığını hiç bir probleme somut çare önermediğini, işverenlerin çıkarlarına uygun, halkın gözüne kül atan ve halkı demagoji ile uyutmaya çalışan bir program olduğunu söyleyebiliriz. Bu programla CHP ve Ecevit Halka ve İşçi sınıfına «Umut» olmadığını utangaç bir biçimde söylemektedir. Hiç bir yurttaş bu iktidardan ve bu programdan bir şey beklememelidir, ummamalıdır.

Devrimci derleniş

(Baştarafı 4. Sayfada)

yu Proletarya Sosyalizmini dövüştüren sürekli bir kadro, bir liderler kadrosunun inkar götürmezce görünürde bulunmayışının bir ifadesidir. Elbette bu acı gerçeklikden geriye kaçış, yani proletarya sosyalizmini açıkca dövüştürmek yerine, oluşacak «homojen kadrolara» ısmarlamak mızıldanmaların haksız yanı kaçaklık yanıdır. Bu günkü genç kadroları determine eden özellikle 1967'den beri, en eski sosyalizmin reorganizasyon tezi doğrultusundaki dövüşüdür. Bu tez doğrultusunda mücadele kadroları eğitmiş, yetiştirmiş ve onları savaşı sürdürebilecek noktaya getirmiştir. Limanloktu yetişmiş, savaşı öğrenmiş (!) mükemmel (!) kadrolar beklemek savaşmamak demektir. Partililik en iyi parti içindeki dövüşde kavranıyor. «Homojen kadro» yokluğu, mevcut kadrolara güvensizliği, kadrolara güvensizlik de teoriyi ürkekçe savunmayı getirmektedir. Devrimci Derleniş proletarya Partisi iddiası ile dövüşmekle, bu iddianın dosta, düşmana ispatlanmasını kabul ettirilmesini karıştırıyor. O, «komitelerde» «doğru devrimci teori»yi dövüştürecek ve üste getirecektir, ancak ondan sonra «Partiye varılabilir». Oysa bizzat parti mücadelesi bunu ispat etme savaşı değil midir?

(Devam edecek)

CEPHE HAKKINDA ANKET

(Baştarafı 1. Sayfada)

dostlarıma söz ettim. Gördüm ki birçoğu bu çalışmadan habersiz. Bu somut olgu gösteriyor ki, Vatan Partisi sosyalist bilinçle üzerine düşeni yapma çabasında. Fakat yeterli değil...

T. HALICI
Alibey — AYVALIK

28 Kasım 1977 gün ve 48 sayılı gazetenizde cevaplanmasını istediğiniz 5 soruluk anketinize düşüncelerimi belirtmek için bu kadar zaman geçmemesi gerekirdi. Lakin gerek bazı nedenler ve gerekse sorularımızın cevaplanması için bugüne kadar teori olarak okuduklarım daha doğrusu okumaya çalıştıklarımı aynı zamanda pratikte geçen olayları tekrar gözden geçirmem gerektiği için gecikmiş bulunuyor ve anlayışınızı temenni ediyorum, aynı zamanda sorulara verdiğim görüşlerimin yanlışlarını tarafınızdan düzeltilmesini arz ederim.

Bugün Türkiye'nin ekonomik durumunu belirlemek için ilk önce ustanın «Memleketin gümrüklerini batılı dedikleri parababalarına, Ortak Pazar dalaverelerine kurban ederek milleti resmen satan güruh ortada» dediğine kulak vermek gerekir; Finans-kapital ve tefeci-bezirgânlık tarafından kendi çıkarları uğruna yönlendirilen Türkiye ekonomisi, sonuçta elde edilen refah ve mutluluk gene kendileri tarafından kullanılmaktadır. Deyim ve benzetim yerinde ise avcı durumundaki finans-kapital, emrindeki tefeci-bezirgân tazısı ile Türkiye ekonomi tavşanını yakalatmakta ve közlemesini yapıp yerken, bir parça kemiğini de tazısına vermektedir. Siyasal durum da bundan pek farklı değildir. Bundan dolayı bir sözü daha göz önüne getirmekte ve gerçek teşhisi görmekte yarar vardır... «Finans-kapital üç milyonu aşkın işçi sınıfımızın 1,5 milyonununu gizli CİA ajanı sendika gangsterlerine tutsak ve sağmal ediyor.» Diğer yandan «3 milyonu aşkın üretmen köylümüzü, gizli CİA ajanı tarikat yobazlarına kıskıvrak bağlatıp yeyim ediyor.» Ve «Finans-kapital loca çetesi, tefeci-bezirgân lonca ağalarıyla avladığı 35 milyonluk Türkiye halkını oy davarı gibi kullanabiliyor.» «Bu güruh madem ki politikanın su başlarını keserek, iktidarı tekelinde tutarak türlü canavarlıklar yapabiliyor. Sonra meclise soktuğu adamları ile kayıkçı dövüşleri çıkararak dikkati hokkabazlıklara çekebiliyor. Sonra ezik, bitik, aç, işsiz yığınlarımıza koleralı zemzem satarak her çapulun ve haydutluğun din iman, bir mintan «adına yapıldığında sözüm yabana gizli tarikatlar ile arayıp bulabiliyor.» Türkiye'nin hal ve durumu böyle olduğuna göre sosyalistlere düşen görev nasıl ki finans-kapital ve tefeci-bezirgânlığın «tabanda üretici güçlerini, üst yapıda devlet güçlerini (ikide bir böbürlendikleri gibi) anayasa ve meşru kanunlarla değil domuzuna örgütlü, domuzuna gizli çalışan telli kurşun ve yalın süngü gücüne dayandırılmış, kanunsuzluklarla tekelinde tutuyor ve tahakkümünü sürdürüyor» ise işte bu durum ve hal karşısında hareket edecekleri yegane nokta siyasî iktidar savaşını yapacak kendi öz partisinde derlenip «çivi çiviyle sökülür» düşünce ve davranışı ile harekete geçmek aynı zamanda dağınıklığı asgarî biçimde önlemek için sosyalist kesim de dahi lolmak üzere tüm halk yığınlarını uyarmak, uyarmak için de uyanmak gerekir. Bundan sonra önümüze örgütlenme ve atılacak ilk adım geliyor ki bu adım da yine bir örgüt yani parti tarafından atılması gerekir. Öyle bir parti ki tüzük ve programıyla öncü bir parti olması aynı zamanda kendi içinde nasıl heterojenik bir şekilde sıkı sıkıya kenetliliği ve darlığı var ise aynı şekilde homojenik bir genişlik ile ilk aşamada kendi doğrultusuna azami ölçüde yakın olan diğer partilerle ittifaka varıp kapitalist cephe karşısında proleter cepheyi kurmak ve güçlendirmek görevi; atacağı adımın şekli ise diğer sosyalist partileri belirlenecek çerçeve içersinde anlaşmaya ve kapitalizme karşı tek program altında mücadele etmeye ve bu durumun sağlanmasına çalışması gerekir.

Sonuç olarak şu günlerde bazı sosyalist çevrelerce görülmek istenmeyen öyküyü bilmekte yarar var olduğunu zannediyorum. Şöyle ki «Çin'in kuzeyinde yaşayan ve kuzey dağının budala ihtiyarı adıyla bilinen yaşlı bir adam anlatılır. Bu adamın evi güneye bakarmış. Kapının önünde Tayhang ve Wangvu adlı büyük bir dağ yolu kapatırmış. Adam bir gün oğullarını çağırmış ve hepbirlikte kazma küreğe sarılmışlar. Dağları büyük bir kararlılık ile kazmaya başlamışlar. Akıllı ihtiyar adıyla bilinen bir başka aksakal onları görmüş ve alaylı bir edayla: «Sizinki aptallıktan başka bir şey değil. Bu iki koca dağı kendi başınıza kazmanıza imkan yok.» demiş. Budala denilen ihtiyar da: «—Ben ölünce oğullarım devam eder; onlar ölünce torunlarım devam eder; torunlarım ölünce onların oğulları ve torunları devam eder ve bu durmadan sonsuza kadar sürüp gider. Dağlar ne kadar büyük olursa olsunlar daha fazla büyüyemezler, ama bizim kazdığımız her bir parçayla biraz daha küçülürler. Niçin ortadan kaldıramaz mışız yani?» Neticede hangisinin budala, hangisinin akılcı olduğu gün gibi aşikâr. Ayrıca günümüzde gün gibi aşikâr başka bir şey varsa o da Vatan Partisi'nin Cephe örgütlenmesinde ilk adım olarak «Sosyalist bir blok oluşturması» önerisi gerçekten bugün proleteryanın karşısında iki büyük dağ gibi duran finans-kapital ve tefeci-bezirgânlığı yıkmak için oğullarını ve gelecekteki torunlarını dahi birliğe çağıran babaya benzer, bundan dolayı bu öneri gerçekten elle tutulur ve gözle görülür bir ihtiyaçtır. Öyle ki bugün bunu anlamak için gerçekten samimi olan sosyalistlerin biraz günün gerçeklerine eğilmesi yeter. Sonuç olarak «Sevgi insanı birliğe, bencillik ise insanı yalnızlığa götürür» diyor ve tüm sosyalistlerin içinde proletarya sevgisinin bulunmasını temenni ediyorum.

ANARŞİ YOK BÜYÜK DERLENİŞ'İN OLUMLU (YAŞANARAK) İNKARI

Devrimci Derleniş'in Anarşi Yok Büyük Derleniş'i bir olumlu (yaşayarak) inkarı ve bir de olumsuz (kendi keyfince) inkarı vardır. Bunları açarak **«derleniş»** sözcüğünün arkasında saklı olan oportünizmi sergilemeye devam edelim.

«İki süper oportünizm» «proleterya partisinin yeniden örgütlenmesi» içinde görülmüyor. Yukarıda açıkladığımız gibi böyle bir kayıt «anarşi Yok Büyük Derleniş kara kaplısı»nda yoktur. Orada böyle bir **«fetva»** ya rastlanmaz. Öyleyse **«derleniş»**ciler bu günahı nasıl işlerler? Tek cevap: **yaşanan** olayların zorlaması ile olmaktadır. Gerisi bahaneden, yakıştırmadan öteye gidemez. Olay bu kadarı ile olumludur, veya olumlu görülür, çünkü **Devrimci Derleniş** orta çağ skolastiğinden kurtulup Anarşi Yok Büyük Derleniş broşürüne rağmen bir **sınırlamaya** girmiştir. Yani broşürü bu anlamda **inkar** edebilmiştir. Burada sorun yaşanan olayların yorumlanmasına gelir. Ve yorumlarda kaçınılmazca her sınır veya zümrenin **kendi yönelişlerinin** izlerini taşır. Bu noktada da **«derleniş»**cilerin olumsuz (keyfe göre) inkarına gelinir.

ANARŞİ YOK BÜYÜK DERLENİŞ'İN OLUMSUZ (KEYFE GÖRE) İNKARI

Anarşi Yok Büyük Derleniş şiarı atıldıktan sonra Dr. Hikmet Kıvılcımlı bir kere Ankara'da **«Durum Yargılaması»**nda bir kere de **«5 Mart Sosyalist gazetesindeki tartışmalı toplantı»**da şiarın **pratik** gerçekleşme durumunu açıklar. Ve özellikle TİP, Ak-Aydınlığı «Parti yolcuları» dışında tutar. Bunların günümüzdeki karşıtları ise: TİP + SDP ve Halkın Sesi v.b., maocu eğilimlerdir. Hatta şimdiki «İlerleme» çizgisi de o dönemde TİP içinde kalmış MDD'cileri «ajanlıkla» suçlamıştır. Bu nedenle dışlama **«ilerleme»** çizgisini de içine alabilir. Fakat bu akım daha çok 1973 sonrası **açığa** çıkmış ve **netleşmiştir.**

Bu durumda «Devrimci Derleniş»le Dr. Kıvılcımlı'nın yazıları arasında bir çelişki göze batar. H. Kıvılcımlı proleterya partisinin yeniden örgütlenmesinin içinde eski TİP, şimdi TİP+SDP'yi de görmemesine rağmen, **«derlenişçi»**ler bu konu da açık tavır takınmazlar. Veya şöyle derler:

«Bizce bu grupların («sahte TKP» ve maocular kabtediliyor) başı bağlıdır.

«O zaman birlik için birincil görev kendi başıyla düşünen Türkiye toprağında dövüşen tüm gruplar iki süper oportünizme karşı amansız teorik savaş vermesi gerekmektedir.» (Sosyalistler arası forum, konuşması).

Bu ifadenin TİP ve SDP'nin dışlandığı anlamı çıkmaz. O zaman bu partiler de **«proleterya partisinin dağınık unsurları»** olarak görülmektedirler. Bu çelişkinin kaynağını bulmaya çalışalım.

Bu çelişki **«derleniş»**cilerin inkar mantığından kaynaklanır. Bu mantık ise şudur: bir eğilimle konu proleterya partisi olduğuna göre, sınır çizgisi çizerken dayanılacak temel gözden kaçırılmıştır. Temel: Türkiye'nin **ekonomik-politik yapısından çıkan programdır. «Derleniş»** «sahte TKP» ve «maocular»la sınır çizgilerini bu mantık çerçevesinde çizmez. Onun mantık temeli onların **«başlarının bağlı»** olmasıdır. Oysa, «başının bağ»lanmasından önce, hangi sınıf ve zümre eğilimi olduğu önemlidir. **«Devrimci Derleniş»** Türkiye sosyalistlerini **«kendi başı ile düşünen»** ve «başı bağlı» olarak ikiye ayırmaktadır. Ve «kendi başı ile düşünen»leri proletarya partisine çağırmaktadır. Kendi başı ile düşünmek bir olumluluk olsa da, işçi sınıfının eğilimini temsil edebilmek için bir **teminat** mıdır? «Kendi başı ile düşünen» zehir gibi anarşistlerimiz yok mudur?

Devrimci Derleniş ve «Tek Parti» rüyası: 4

«Derleniş» adeta bu **«başı bağlı»**lara **«süper»** sıfatını takarak diğer oportünizmlere çanak tutar bir havaya giriyor.

«Süper»den murat nedir? Örneğin, SDP «süper oportünizme» girmez mi? Kendini bütün 12 Mart fırtınalarından koruyabilen, kalın burjuva sosyalizmini «süper» demesek de proleterya partisi için de düşünebilir miyiz?

Ayrıca; **«Devrimci Derleniş»**, «İlerleme» ile maocuları aynı tefeye koyarak CIA provokatörlerinin günahını yarı yarıya azaltmak gibi bir hata işliyor.

Demek Parti birliği içinde «kendi başı ile düşünen Türkiye toprağında dövüşen tüm gruplar» bulunamaz.

«Önce proleterya partisi 'bütün sosyalistlerin' değil, orada adsız er gibi fiilen çalışacak olan Bilimcil Sosyalistleri birleştirebilir. Bunu göze almayanı: önce parti, içine almaz.» (MDD. s. 219, H. Kıvılcımlı)

Demek sırf **«sosyalist»** olmak veya **«kendi başıyla düşünmek** parti içinde yer almak için yeterli gerekçe olamıyor.

İşte burada **«devrimci derlenişin** en önemli hatasına geliriz. Onlar **«Anarşi Yok Büyük Derleniş'in içini** boşaltıp biçimi üzerine bol bol laf ederler. Anarşi Yok Büyük Derleniş broşüründe girişinde: **«sosyal gerçekliğimiz»** başlığı altında on paragrafta «egemen sınıflar», «egemen politika ve örgüt» ve «egemen metod ve örgüt» konuları incelenir. Temelli tesbitler yapılır. Hepsi broşürde iki sayfa tutmaz ama bütün derleniş parolası bu temel üzerine oturtulur. Yine broşürde bu ekonomi-politik yapının mantık sonucu olan, Vatan Partisi program ve tüzüğü «pratik derleniş örneği» olarak belirtilir. İşte bütün broşür içinde topu topu üç sayfa yer tutan bu konular broşürün öz'üdür. Geri kalan yanları da metod ve biçimle ilgilidir. «Devrimci Derleniş» sosyal yapı ortamımızdaki eğilimlere bu üç sayfalık mihenk taşını uygulayıp, gerçek sosyalistleri bulmakla uğraşacağına onları hep özünü öldürdüğü «merkezi derleniş komiteleri»ne çağırır.

Örnekleyelim: Vatan Partisindeki **«derlenişçiler»** eleştirilerek şunlar söylenir. «Derleniş yolu ancak orada önerilen biçimler içinde yürütüldüğünde hayatiyet geçirilebilir ve proleterya partisi reorganize edilebilir. Yeni VP için de bulunmak, en azından, açıkca Anarşi Yok! Büyük Derleniş'de önerilen biçimleri reddetmektir. Sizler neden Usta'ca konan biçimleri reddetmek gereğini duydunuz? Önce bunu bilincinize çıkarmalısınız. Yok, eğer «biçim önemli değildir önemli olan özdür» diyorsanız, bu görüşünüze katılamayacağız» (Devrimci Derleniş, sayı: 6) «Yazının devamında özle biçimin diyalektik bağlantısı «bir» örnekle açıklanır. Ama neden derleniş için hâlâ «derleniş komitelerinin» geçerli olduğunu ve bu işin Vatan Partisi'nde yapılamayacağını ispatlamaz.» «Usta» «komite» demiştir, öyleyse başkası olamaz, mantık budur.

Dr. H. Kıvılcımlı Partinin reorganizasyonu için önce TİP içinde çözüm önermiştir. Sonra da «Derleniş Komitelerini» yani öz; Partinin 50 yıllık temel üzerinde örgütlenmesini önermesine rağmen, biçim; önce TİP çatısı, sonra «Derleniş Komiteleri» olarak değişmiştir. Buna «Derlenişçiler ne der?

Ayrıca «Derlenişçiler» «İki süper oportünizm» dışındaki bütün sosyalistlerin birleşebileceği iddiasındadır. Ve bu yolda mücadele (!) ediyorlar. Fakat bunu yaparken, iki durum ortaya çıkmaktadır. Vatan Partisindeki «Derlenişçiler» «Birlik uğruna» partiyi terketmeleri çağrısını yaparken aynı zamanda bölücülük te yapmaktadırlar. Birleşebilecek olarak gördükleri unsurları önce bölmenin mantığı nedir? «Hem Derleniş savun hem de parti de bulun» Bu bir çelişkidir denirse, önce şu sorulur: Sizce «Partiler ve gruplar aynıdır. Hepsi yuvar ilikelliği içindedirler.» O zaman partiden dışarıya adam çağırırsa gruplardan da çağrılmalıdır. Bu çağrılarınızı tutarlı bir biçime sokabilmek için bütün partileri ve grupları birliğe çağırmalısınız. Böyle bir öneri yerine parti ve gruplardan «Derlenişçileri» çağırıyorsanız, şu durum ortaya çıkar. Yan yana gelmesinin temeli «Birlik isteği» olan bir topluluk meydana gelir. Ve bu topluluk her gün birlik ilanında bulunur, ve böyle bir topluluğa da Lenin şöyle cevap verir. «Birlik 'vadedilemez'. olsa olsa bu boş bir hayal, palavra olacaktır. «Birlik, bilinçli işçilerin, dirençli ve azimli bir çalışmayla ulaşmak durumunda oldukları ve sadece bilinçli işçilerin «yaratmaları» gereken bir şeydir. «Yoksa, kendini birlik taraftarı «ilan etmek», birlik «vaadetmek» ve yukarıda belirtildiği ölçüde «birlik» kelimesini değerlendirmek kadar kolay hiç birşey yoktur.» (Hareketin Birliği, Lenin. s. 22)

Demek kendini «birlik» taraftarı ilan etmek «boş bir gevezelikten öteye gidemiyor.» Birliği ancak **«bilinçli işçiler»** yaratabilir. Yani proleterya sosyalizminin savunduğu, kurmaya çalıştığı birlik gerçektir, gerisi **«boşbir hayal, palavra»**dır. Siz daha adınızı koyamadınız. (Proleterya sosyalizmi mi veya neyin nesi?), bunun yerine kendinizi **«birlik taraftarı»** ilan etmekle bu ayıbınızı örtmeye çalışıyorsunuz. Boşuna gayret değilmi?

1970 öncesi durum şu idi: Proleterya sosyalizmi, yani Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın lideri olduğu hareket birliği savunuyordu. Ve şunu diyordu:

«Bu ana şeylerde, dört beş sözcükle anlaşamazsak hçbir grupla bir araya gelmeyelim. Çünki temelde hiç bir anlaşmamız yok demektir.» (**Birliğin teorik temeli:** Türkiye ekonomi politik yapısı).

«Bence sınıfa dayanmak öncelik... Çünki, öteki Bizantizmden başka bir şeye varmayabilir» (**Birliğin sınıf temeli:** İşçi sınıfı içinden bilinçli işçileri örgütlemek)

Birlik; 1977 Ocak Vatan Partisi Kongresinde; **Proleterya sosyalizmi temelinde, ve proleterya militanlarınca** hayata geçirilmiştir.

İş böyle sonuçlanınca, şimdiki birlik çağrıları, proleterya sosyalizminin birlik çağrısı olmaktan çıkmış «Proleterya sosyalizmini yaratmak için birlik» biçimine girmiştir. Bu nedenle Şimdiki Birlik çağrıları tamamen **biçim** teklifleri üzerinde gidip gelmektedir. Kiremitlikte gezinmektedir.

Sihirli deynek «Devrimci Derleniş Komiteleri» için şöyle denir:

«Peki doğru devrimci teori nerede (Hangi biçim içinde) döğüştürülecek? Defalarca söylediğimiz gibi, bu biçim «Devrimci Derleniş Komiteleridir» Çünki ancak bu komiteler içinde Türkiye sosyalistlerinin bir araya gelme olanağı vardır. Ancak bu komiteler içinde yapılan teorik savaş belirli bir senteze varabilir. (...) Homojen bir kadro yaratabilir. Sonunda partiye sıçranabilir.» (Devrimci Derleniş, sayı 6)

İşte «Devrimci Derleniş»in itiraf namesi. Önce şu soruyu soralım: «Doğru devrimci teori» sizce varmıdır? Var ise daha neyin «sentezi»i aranıyor? Doğru devrimci teorinin kendisi sentez değilmidir? «Doğru devrimci teori»nin teorik savaşı sentez için değil, karşısındakilerin oportünizmi üzerindeki örtüleri fırlatıp atmak içindir. Böyle bir savaş illa niye onlarla aynı çatı (Derleniş komiteleri) altında verilsin, kendi çatısı (Proletarya Partisi) altında döğüş mümkün değil midir? Devrimci Derleniş, 50 yılık hareketin sentezi olan Vatan Partisi literatürünün 1960 hürleşmesinde en alta düştüğünü, üstünün örtüldüğünün ve tam on yıl bu örtüleri atma savaşı vermek zorunda kaldığını ve bu savaşın da genç kuşaklara yeni bir teorinin kurulması gibi **göründüğünü** kavrayamıyor. 1971 de Sosyalist gazetesi ile üstüne örtülmüş bütün örtüleri atan en eski sosyalizm birleşmek için Anarşi Yok Büyük Derleniş'in girişindeki «Sosyal gerçekleğimiz»i zemin olarak öne sürüyordu. Ve «bu temel üzerinde birleşmedikçe hiç bir grupla yanyana gelmeyelim» diyordu. Devrimci Derleniş Vatan Partisi literatürünü şimdi, 17 yılık mücadele ile aydınlığa çıkarılmış olmasına rağmen yeniden «devrimci derleniş komiteleri» ile **gömmek** istiyor. Bunun adı likidasyondur. Proletarya sosyalizmi üzerinde bir burjuva etkisidir. Hadi yenden gömmeye razı olsak, bari «teorik savaş» ile yeniden aydınlığa çıkabilecek midir? Ne yazık ki böyle bir garanti yoktur. **«Teorik savaş»** sonunda «belirli bir senteze» varılacaktır. Bu «belirli bir sentez»ne yazık ki **belirsizdir.** Devrimci derleniş'in **proleterya sosyalizmi** açık sözcüğü dilini yaktığı için onun yerine **«doğru devrimci teoriyi», «belirli bir sentez»** gibi tanınmaz ucubeler geçirilmiştir.

Dr. H. Kıvılcımlı 1960-1971 arası vardığı teorik savaş sonunda 1930 yılların da belirlenen Türkiye'nin «demokratik inkilap» stratejisinden başka bir noktaya («senteze») mi varmıştır? Sizler 47 yıl önce çizilmiş Türkiye'nin devrim stratejisinin **üste getirilmesi** için verilen teorik savaşla, 1930 öncesi verilmiş devrim stratejisinin **tesbiti** için yapılan teorik savaşı karıştırıyorsunuz.

«Doğru devrimci teori»nin «derleniş komitelerinde» «savaştırılması»nın gerekçelerine gelelim.

1 — «çünkü ancak bu komiteler içinde Türkiye sosyalistlerinin bir araya gelme olanağı vardır.»

2 — «ancak bu komiteler içinde yapılan teorik savaş belirli bir senteze varabilir.»

3 — «homojen bir kadro yaratabilir»

4 — «sonunda partiye sıçranabilir.»

Birincisinden başlayalım, bu komitelerde «bir araya gelme olanağı» varken niye hâlâ bir araya gelinememiştir? Bunu «Devrimci Derleniş» düşünmelidir. Ve olayların olup bitmesi karşısında kasılıp kalmamalıdırlar. Bu komitelerde kimseye görüşü ile ilgili bir **sınır** konmayacaktır, hepsi «proleterya partisinin dağınık unsurları» muamelesi görüceklerdir. Ve dağıtılan bu **mavi boncuğun** herkesi toplayacağı düşüncesindedir Devrimci Derleniş. Ama nerede ise dağıtmadan boncuk bitti, daha ortada kimse görünmüyor.

İkincisi, «herkes» buraya geleceğinden burada teorik savaş verilecektir, deniyor. Bu da teorik savaşdan **«bizantizmin»** anlaşıldığı gerçeğini ortaya çıkarıyor. Teorik savaş «bu komiteler içinde» hapsedilemez. Devrimci Derleniş teorik savaşla komitelerin örülmesine ve örüldükçe de savaşın hızlandırılmasına akıl erdiremez. Çünkü verilecek bir savaş Parti için kurulan «derleniş komiteleri»ne katılacakları belirleyecek, onların kimilerini dışlayacak, bölecektir. Devrimci Derleniş buna gelemez. Türkiye sosyalistleri bir araya «gelip» bu komiteler içinde teorik savaş vereceklerdir. Bu günden sonra, bu özlem açık teoriyle İşçi sınıfına yönelmek yerine, küçük burjuva, burjuva eğilimlerini bir araya getirip **ilâve** etmek Bizantizmi olur, bin yıl uğraşılır, boşuna olur.

Üçüncü, «homojen bir kadro yaratabilir» konusuna gelince burada o çok sözü edilen «sentez»e yeniden değinmek gerekecektir. Devrimci Derleniş teorik savaşla belli bir senteze varmayı düşünür. Oysa teorik sentez, yani strateji planı ve programı, en az kırk yıldır bellidir. Yani teorik sentez gerçekleşmiştir. Fakat Türkiye'nin orijinal olayları bunun üzerini örtebilmiştir. Verilen savaş bu örtüleri kaldırma savaşıydı. Yani sentez görüş, yeni anti tezleri ile 1960 sonrası dövüşüp kendini onlara ispatlama savaşı vermiştir. Doğruyu bulmak anlamında bir teorik sentez veya **«Amerika'nın yeniden keşfi»** söz konusu değildir. Dr. H. Kıvılcımlı **«Durum Yargılaması'nda»** Al-Aydınlık'tan **«belki hakikate en yakın olanı»** diye söz eder. Demek, bir «hakikat» vardır. Devrimci Derleniş'de bir **«doğru Devrimci Teori»**den bahseder ama bunu açık söylemez. Şöyle bir problem Devrimci Derleniş'in önünde durmaktadır, **«Doğru Devrimci Teori»** kurulmuşsa —ki bu bir ülke için onun ekonomi - politik yapısının analizi ve buradan hareketle programın ortaya çıkarılmasıdır— neyin sentezi aranmaktadır? **«Doğru Devrimci Teori»**nin **«komitelerde»** dövüştürülüp **«belirli bir senteze»** varılmasından murad edilen Amerika'nın yeniden keşfi ise buna bir diyeceğimiz yok, veya boşuna zahmet demeliyiz. Mesele bu değilse **«Doğru Devrimci Teori»**nin dövüştürülmesi ile varılacak pratik sentez veya **«homojen bir kadro»** kastediliyorsa konu burada dövüşü göze alabileceklerin **varlığı** veya **yokluğu**na gelir dayanır. Devrimci Derleniş çevresi ve başka derlenişçilerin hep ağzında şu vardır: «Vatan Partisi Programı ve Tüzüğü Proleterya Partisinin prensipleridir, ama kadrolar, bu prensipleri dövüştürecek kalitede değildirler» bu teşhisin eleştirisine geçmeden önce 12 Mart öncesi ve içinde çok moda bir vızıldamayı hatırlatmak yararlı olacaktır. «Şu Doktor'a söz yok ama, ya çevresindekiler!» Bu mızıldanma en eski sosyalizmi açıkca savunmaya talip olmakda ikircilik geçirenlerin veya onu reddedenlerin sessizce kaçışından çıkardıkları lastik pabuç sesleridir. Şimdi aynı kaçışı ve sesleri ayrı bir tonda yeniden işitiyoruz.

Bunun anlamı nedir? Mızıldanmaların haklı yanı şudur: Yıllar bo-

(Devamı 3. Sayfada)

● VATAN PARTİSİNİN PAHALILIĞA, İŞSİZLİĞE VE FAŞİZME KARŞI EYLEMLERİ SÜRÜYOR.

Kazlıçeşme'de yerel toplantı yapıldı

Vatan Partisi İstanbul İl Teşkilatı, pahalılığa, işsizliğe ve faşizme karşı kahve sohbet toplantılarından birini de Zeytinburnu, Kazlıçeşme'de yaptı.

Toplantıda önce bölgenin sorunlarını işleyen bir konuşma yapıldı. İlk konuşmacı, diğer işçi semtleri gibi, bu bölgenin de gecekondu, yol, elektrik ve su sorunlarının tahammül edilmez derecede olduğunu anlattı. Kahvedeki işçi arkadaşlara bu sorunların sebeplerini sordu. Söz alan işçiler yerli ve yabancı parababalarının soygun ve talanlarını, lüks yaşamlarını sürekli kılmak için, işçileri en basit insanlık haklarından yoksun bıraktıklarını belirttiler.

İkinci konuşmacı pahalılığın, işsizliğin sorumluları üzerine konuştu. Pahalılığı-işsizliği yaratan yerli ve yabancı finans-kapital beylerinin bir bunalım içine düştüklerini, halkın ve işçi sınıfının hoşnutsuzluğunu devrimci muhalefete dönüştürmesini önlemek için, her çeşit insanlık dışı zulüm metodlarını uyguladıklarını belirtti.

Konuşmacı, bir avuç soyguncu parababasının en domuzuna biçimde örgütlü olduğu için bu kanlı saldırıları düzenleyebildiğini, buna karşı işçilerin ve emekçilerin tek kurtuluş yolunun örgütlenmekten geçtiğini söyledi. Örgütlenmenin sendikalarda, diğer demokratik kitle örgütlerinde, işçi sınıfının siyasi partisinde ve Halk Cephesi'nde bütünleşmekle hayata geçirebileceğini anlattı. «İşçiler-köylüler bugüne kadar maksatlı olarak siyasetten uzak tutulmuştur. Siyaset bir avuç soyguncunun tekelinde kalmıştır» dedi.

Konuşmacı işçilerin iktidara geçmesinin yolunu, Vatan Partisinin ve Vatan Partisi programının gösterdiğini, bunun için, işçilerin, emekçilerin kendi partilerinde, yani Vatan Partisi'nde örgütlenmeleri «gerektiğini» söyledi. «Vatan Partisi finans-kapital cephesine karşı kurulacak Halk Cephesi'nin temel taşı olacaktır» dedi.

Toplantının sonunda, tartışmalar yoğunlaşmış, işçiler bu tip toplantıların surekli düzenlenmesi dileğinde bulunmuşlardır.

KIBRIS'TA GREV HAKKI GASPEDİLMEK İSTENİYOR

Kıbrıs'ta «Devlet Matbaası» işçilerinin grevi 18. gününde Denktaş yönetimi polisinin saldırısına uğradı. Grev haklarını kararlılıkla savunan işçileri kadın-erkek ayırımı yapmadan coplayan ve yerde sürükleyerek karakola götüren polis daha sonra iş yerine grev kırıcı kişileri sokmuş, işçilerin yasal ve en doğal hakkı olan grev hakkını çiğneyerek resmi grev kırıcılığını yapmıştır.

Denktaş'ın vaktiyle hizmetinde bulunduğu İngiliz yönetiminden kalma faşist metotlarla grev kırıcılığı yaptırması yüzündeki «demokrasi» maskesini düşürmüş, gerçek kişiliğini ortaya koymuştur.

Olay grev kırıcılığından öte sömürge arttığı «yasa» ve metotlarla grev hakkının gaspedilmesidir.

Öte yandan aynı zihniyetin daha geliştirilmiş bir şekli de Denktaş yönetiminde KTFD «Meclisi» ne sunulan Kamu Personeli Yasa Tasarısıdır. Bu tasarıya göre kamu personelinin (kol emekçileri dahil) grev yapma ve örgütlenme hakları kuşa çevrilmekte düşünce özgürlüğünün son kırıntıları da yok edilmektedir. «Yasa» onaylanırsa grev için sendikanın kongre toplayıp üçte iki çoğunlukla grev kararı alması gerekecektir. Yine bu «Yasa»ya göre haksızlara karşı çıkacak yurtsever memurları askere alınmakla tehdit etmekte, düşüncelerini yazılı bir şekilde açıklamak veya demeç vermek ise tümüyle yasaklanmaktadır.

«Yasa»ya karşı tepkiler gittikçe yoğunlaşmaktadır. Kamu Memurları Sendikası ile Öğretmenler Sendikası bu faşist girişimi protesto etmek için bir günlük uyarı grevi ve miting düzenlemişlerdir.

Denktaş yönetimi hangi sömürge artığı metotlara baş vurursa vursun işçi ve emekçilerin örgütlenme ve direnme hakkını yok edemeyecektir.

Sosyalist'e mektup

Biz, Ankara Sitelerde, BİRKA Çamaşır suyu, Tuzruhu, Ether, Amonyak, Şeltoks, Tepol imal fabrikasında çalışan 20 işçiyiz. Her an asitle yanma, kör olma tehlikesiyle karşı karşıya olan sigortasız çalışan işleriz. Çoğumuz 18 yaşını doldurmamış. İşyerimizde içecek suyumuz yok, yarım saat beklersek kaynaktan gelen mikroplu suyu şişeye doldurup, ancak birer birer sırayla idare ediyoruz. Tuz ruhu, çamaşır suyu gözümüze kaçtığı zaman bizi bir umut kurtaracak su bile yok denecek kadar az!

Sabah başlarız öksürmeye, işe girdiğimizden beri devamlı öksürürüz. Gözlerimiz devamlı sulanır, kafamız devamlı ağrır. Ne için katlanırız bunlara? Ailemizi, kendimizi, biraz olsun doyurabilmek, ölmeyecek kadar yaşatabilmek için. Gençliğimizin pırıl pırıl günleri solmuş, 80 yaşındaki çökmüş bir insandan daha da çökmüşüz.

Haftada 400 lira için çektiğimiz bunca zahmet yetmez, bir de müdürün, patronun, ustabaşının küfürleri...

Sabah saat 8'de işe başlar akşam saat 6'da bırakırız. Saat 11'de çeyrek ekmek 5 zeytin bir bardak çay veriyorlardı.

Bir gün baktık ki ekmek vermiyoruz dediler. Biz işçiler toplandık. Ekmeğimizi de kestiler, bu böyle gitmez dedik. Hep beraber işi bıraktık. Müdür yanımıza geldi. Tamam çocuklar ekmek vereceğiz, sizi sigorta da ettireceğiz deyip arkamızı sıvadı. Ertesi gün beni çağırıp işine son verdim sen çocukları kandırıyorsun, burada sigorta migorta olmaz dedi. Ben kanunen yasaktır sigortalı yapmak zorundasınız deyince burda kanunları biz yaparız defol dedi! Ben çıktım. Arkadaşlara durumu anlattım. Arkadaşlar işi bırakıp direnişe geçtiler. Bunun üzerine müdür beni işe geri aldı. Biz bu arada sigortaya dilekçe verdik. Patron bir kaç gün içinde bir kaç işçi bulup beni ve iki arkadaşı işten attı.

«bu böyle gitmez» dedik

Evet ağabeyler, anneler, babalar

Kullandığınız Birka çamaşır suyunda yanan parmaklarımız, gözyaşlarımız var. 20 işçinin ciğerlerinin parçalanışı var. Sizlere kullanırken kolay gelen bu maddeleri gelin de biz işçilere sorun. Ama diyeceksiniz. Hepimiz Böyleyiz. Evet doğru kimimiz torna başında, kimimiz kaynak, kimimiz marangoz. Hepimiz bu şartlarda ezilip sömürülüyoruz.

Yakınmakla olmuyor. Birleşip örgütlenmedikçe daha çok sömürülürüz. Partimize sahip çıkıp onu güçlendirmedikçe orada öğrenip öğretmedikçe daha çoook sömürülürüz.

İşçi, emekçi kardeşlerim...

Bir SOSYALİST okuru

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Haftalık Siyasi Gazete (Şimdilik 15 Günde Bir Çıkar) / Sahibi : Yaşar Yuva / Sorumlu Müdür : Mehmet Akyol / Adres : Nuruosmaniye Cad. Garant İş Hanı No: 36 - 2/7 / Dizgi - Baskı : Murat Matbaacılık Koll. Şti. Tel : 27 45 71 / Son Baskı Tarihi : 25 Ocak 1978 / Abone Şartları : 6 Aylık 36 TL., Yıllık 72 TL.